Старт

ИЛЮСТРОВАН СПОРТЕН СЕДМИЧНИК

Брой 24 ● 16 ноември 1971 ● 25 ст.

Издание на ЦС на БСФС

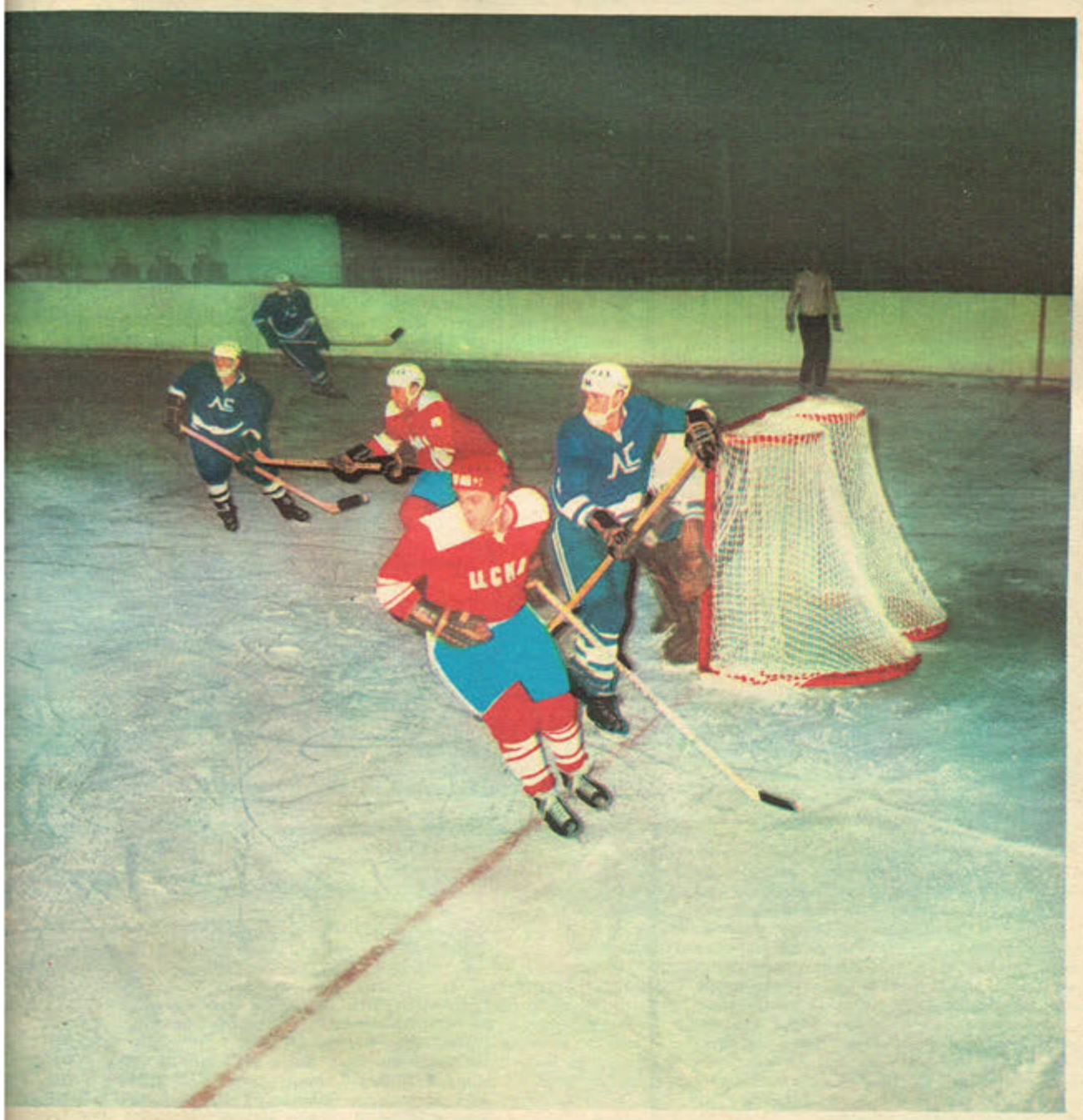
Съветските атлети, най-добри на „стария" континент стр. 10

Стадионът в Нант, който на 10 т. м. събра във фокус вниманието на френските, българските и... унгарските любители на футбола. стр. 12

Футболът под сянката на петте кръга

стр. 8—9

ХОКЕИСТИТЕ ЗАВЪРШИХА ПЪРВИЯ КРЪГ ОТ ШАМПИОНАТА 71/72.
На снимката:
МОМЕНТ ОТ СРЕЩАТА ЦСКА „СЕПТ. ЗНАМЕ" — „ЛЕВСКИ—СПАРТАК".
стр. 5

МАРИЯ ГИГОВА за втори път стана абсолютен световен шампион. След Варна 1969 година, сега в Хавана... стр. 4

СТУДЕНТИ, БАЗА, СПОРТ...

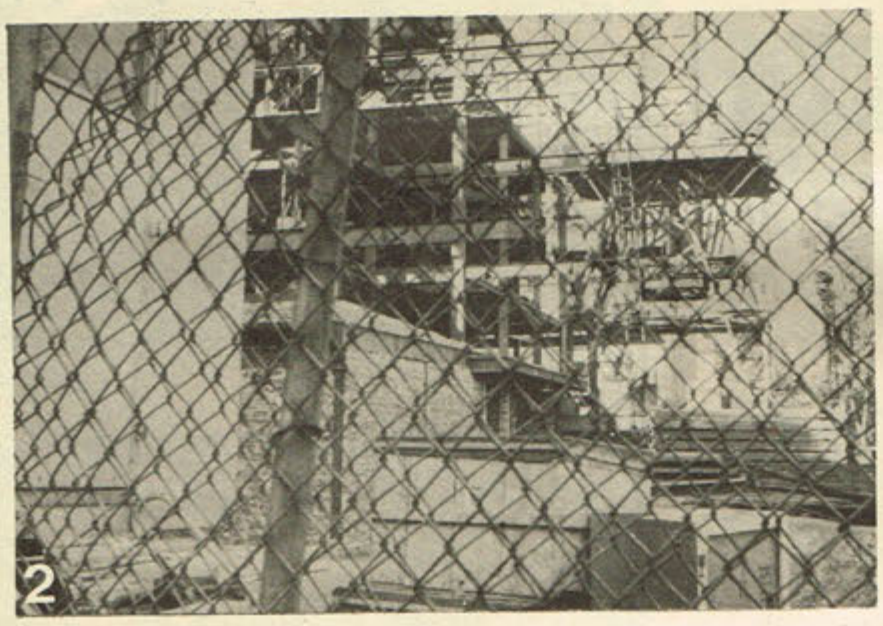
Изминаха вече 22 години от въвеждането на редовните програмни занимания по физическо възпитание за студентите. Сега в двадесет и петте висши учебни заведения в страната работят 165 преподаватели по физическо възпитание. Те обучават в редовни часове ежеседмично близо 23 000 студенти от първи и втори курс и водят учебно-тренировъчната и състезателна дейност с групите за спортно усъвършенстване по различни спортни дисциплини. Постиженията на студентите спортисти нараснаха чувствително през тези двадесет години. Значителен е техният принос в националния спорт.

Направеното досега обаче е далеч от необходимото. Данните са обезпокоителни. Само 5 процента от студентите са обхванати в системни занимания. В основните спортове: лека атлетика — около 500 души, плуване — 173, спортна гимнастика — 143, футбол — 392, баскетбол — 400, ски — 189 и т. н. Едва 4,2 процента от студентите са носители на по-високи спортни разреди. От друга страна, студентите с доказани в различна степен нарушения на здравето са 10 процента, а проучванията върху състоянието на физическата дееспособност в сравнение с предшествуващите години сочи една низходяща крива. Причините за тези тревожни показатели са много и разностранни. Те са синтезирани пределно ясно и в решението на Политбюро, където е казано: „Във всички видове и степени учебни заведения физическото възпитание и спортът са крайно стеснени. Не е заел подобаващо място спортът и във висшите учебни заведения, особено нисък е процентът на студентите, упражняващи основните спортове".

Една от съществените причини за това състояние е крайно недостатъчната

1. За двете групи студентки е трудно да се построят за часа по физическо възпитание, а как ще играят!

2. Само мрежата е останала от спортната площадка на ВСИ.

МАТЕРИАЛНА БАЗА

Този проблем не е нов, но години наред за него само се говори. Особено тревожно е положението в столицата, където е съсредоточено две трети от студентството у нас. Студентското физкултурно дружество „Академик" е всъщност единственото спортно дружество в страната без собствена материална база. Висшият машинно-електротехнически институт „В. И. Ленин" с 10 000 студенти няма нито педя собствена спортна база, СУ „Кл. Охридски" с 9000 студенти — също.

Лошо е и положението на ВИСИ, ВСИ „Г. Димитров" и особено на ВИИ „Карл Маркс". На този фон още по-фрапиращ е фактът, че въпреки наличието на постановление на МС, което забранява да се рушат спортни съоръжения, преди да се построят равностойни, през последните години бе отнета площадката на бившата политехника в Парка на свободата, на СУ на улица „Шипка", а миналата година и на ВСИ „Г. Димитров" без никаква компенсация.

Ето какво показа една наша проверка в СУ, ВИИ, ВСИ и ВИСИ: новата учебна година в тези висши учебни заведения започна при старите плачевни условия за работа. Тук се учат близо 20 000 студенти. От тях над 9000 са в първи и втори курс, обособени в 250 учебни групи. В тези висши учебни заведения са сформирани още 61 групи за спортно усъвършенстване (това са представителните отбори на институтите), които тренират средно 3—4 пъти седмично и се състезават в републиканските и студентски групи по различните спортове. За цялата тази огромна учебна и тренировъчна работа четирите ВУЗ разполагат общо с 5 маломерни салончета с размери средно 18 на 10 м. Това прави помалко от 6 квадратни сантиметра спортна площ на студентите, вклучени в задължителните занимания, а за всички студенти от четирите ВУЗ тази площ е по-малко от 3 кв. см!? На тази територия по необходимост някак се вмества учебната и част от тренировъчната работа. А за останалите 10 000 студенти от горните курсове, желаещи да спортуват, за масовите мероприятия на ДКМС и спорните клубове, за вътрешновузовски състезания няма нито сантиметър площ. След разрушаването на откритите спортни площадки сега само ВИСИ разполага с една комбинирана площадка за волейбол и баскетбол с размери 20 на 40 м. От тази година на Математическия факултет при СУ е предоставена сградата на бившата партийна школа, където има едно футболно и едно баскетболно игрище и две помещения, които ще се пригодят за салони за физическо възпитание, но все още не са осигурени средства за тяхното преустройство. За да бъде пълна картината, трябва да кажем и това, че към нито едно от тези съоръжения няма душ.

Приблизително така стоят нещата и със

ЗАКРИТИТЕ СПОРТНИ ЗАЛИ

Известно е, че в зала „Универсиада" студентите почти нямат достъп, зала „Академик" частично задоволява нуждите главно на представителните отбори, „Фестивална" е предоставена за учебната работа на най-голямото висше учебно заведение ВМЕИ, но тя твърде често се използува за изложби, и то през учебно време; панаир на книгата от 3 до 15 октомври 1970 г. и от 17 септември до 6 октомври т. г., на МЛХП от 16 до 30 ноември 1970 г., за изложба на учебно-технически средства на МНП от 6 до 19 октомври 1971 г., или близо 10 седмици загубени учебни занятия и много тренировки. Но едва ли можем да се съгласим и с това, че редовните часове по физическо възпитание са най-подходящото използуване на такива големи съоръжения. Ето какво сподели директорът на зала „Фестивална" Ст. Караджов: „Залата има всички условия за работа за високо спортно майсторство на съвременно научно равнище. Необходима е само по-добра съгласуваност. За нуждите на учебната работа БСФС би могъл да предостави подходящи салони от своите съоръжения, а тук да тренират националните състави. Така би се облекчило и подържането на залата. Ще се спестят много време на самите студенти, които учат в Дървеница, х в града, а идват на занятия физкултура тук."

Започна вече третата учебна дина от излизането на реш на Политбюро на ЦК на Б него са поставени съвсем ко ни задачи за изграждането териалната база: „Комитетът младежта и спорта, ЦС БСФС, ЦК на ДКМС, ЦС на Министерството на просвета всички други заинтересовани ства и организации, които ни ношение към проблема за ра то на българския спорт, да ботят перспективна програм спортно строителство с огле следващите години в основни да се реши този важен пробл през тези три години — н промени!

Новите модели за висшето зование наред с другите пр зования предоставят врем студентите за ежедневни зан с физически упражнения и Програма за спортно строи едва тези дни е внесена за ут ване от ръководството на Д ния комитет за наука, тех прогрес и висше образован тази програма трябва да с видят повече закрити съ ния с леки конструкции, студентите могат да упл ефективно открити съоръжен сец и половина пролет и есен, а и голяма част от с те се практикуват на закр

Зимният семестър вече изт мо решителни действия би гурили поне за следващата на максимално възможно бряване условията за учеб нимания по физическо въз и спорт на студентската м

ТОВА СЕ СЛУЧИ

Двама прославени атлети — Димитър Вучков и Петър Спасов

Тодор Артарски

ПРЕДИ 61 ГОДИНИ в Берлин Ем. Ласкер — вторият световен шампион по шах — игра седмия си и последен сполучлив мач за шахматната корона с Д. М. Яновски. В него той постигна най-изразителен резултат (8 победи и 3 равни) и запази високата титла за още едно десетилетие. Отстъпи я на Капабланка преди 50 години, поставяйки феноменален рекорд на владеенето ѝ 27 години, рекорд на всички времена.

ПРЕДИ 40 ГОДИНИ в Мюнхен футболните отбори на Мюнхен и София завършиха наравно — 1:1. София игра в състав: Талев — Зографов, Китанов, Калъчев — Недялков, Стамболиев — Симеонов, Янков, Николов, Милев, Йорданов, Гола за софиянци отбеляза Янков.

ПРЕДИ 30 ГОДИНИ Адолфо Консолини подобри световния рекорд на хвърляне диск с постижение 53,34 м. За седем години знаменитият италиански лекоатлет повиши собствения си световен рекорд на 55,33 м.

пиади. Той спечели златен медал на игрите в Лондон и сребърен в Хелзинки. В Мелбърн се класира шести. За последен път участвува на игрите в Рим, но без успех.

ПРЕДИ 26 ГОДИНИ съветският футболен първенец „Динамо" (Москва) гостува в Англия. В бедния по онова време спортен живот след Втората световна война това спортно събитие се посреща с голям интерес в целия свят. Първата среща на динамовци е с реномирания „Челси". Тя завърши наравно — 3:3.

Вторият мач на „Динамо" е с „Кардиф Сити". Той е посетен от 70 000 души, предимно миньори. „Кардиф Сити" е водач на южната област на северната професионална лига. „Динамо" спечелва победа с двуцифрен резултат — 10:1! Авторството на много от головете не мог[ло] да се установи при светкавичните атаки на Бобров, Карцев, Бесков. При 4:0, още нестихнали аплодисментите от последния гол, публиката скочила на крака. Нападението на англичаните било колкото бързо, толкова и умело, а ударът с глава на централния нападател бил „неспасяем". Но... Хомич скочил виртуозно и уловил топката. Едва при 8:0 Моор отбелязва почетния гол. След това англичаните получават право на дузпа, но вратарят успява на два пъти да отбие удара. И тук публиката бурно акламира състезателите, а Хомич е понесен на ръце.

Динамовци побеждават и „Арсенал" с 4:3, който по това време притежавал най-добрите английски професионалисти. Един тим от чужбина се налага над англичаните у дома им. Фактически това е било сборен отбор на Англия. Стадион „Тотенхам", който побира 80 000 публика, приютява 100 000 души. Публиката е нахълтала до тъчовете и аутлиниите.

Така завършва първото турне на съветските футболисти в родината на футбола.

ПРЕДИ 16 ГОДИНИ Тодор Артарски подобри за първи път републиканския рекорд на тласкане гюлле с постижение 15,89 м. За три години той направи шест поправки на рекорда, който достигна завидно за времето си равнище — 17,63 м. Този рекорд бе подобрен след 12 години. Понастоящем той принадлежи на тоношата В. Стоев — 18,96 м. През същата 1955 г. Т. Артарски постави и първия си рекорд на хвърляне диск 50,43 (за първи път у нас на 50 м). За 16 години той направи десет поправки на републиканския рекорд, за последен път през[ва] щата година — 57,58 м.

ПРЕДИ 16 ГОДИНИ за пър[ви] у нас Димитър Вучков пробяг[а] м за по-кратко време от [е]час — 29.51,2 мин. Този ре[корд] бил подобрен едва след 12 [го]ди от М. Желев. Досега само [де]сет български лекоатлети са по[стиг]нали резултат под 30 мин. на 10 [км]:

29.04,0	Г. Тихов
29.14,4	М. Желев
29.34,8	М. Цонев
29.39,8	П. Йорданов
29.51,2	Д. Вучков
29.51,6	Хр. Иванов
29.54,8	Х. Расимов

Старт

ИЛЮСТРОВАН СПОРТЕН СЕДМИЧ[ЕН]

СТАДИОН „ВАСИЛ ЛЕВ[СКИ]

СОФ[ИЯ]

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ: главен редактор — Н[ИКО]ЛА ДОНСКИ, Асен НЕЙКОВ, Богомил НОНЕВ, [ЕЛИ]ЗАВЕТА ВОЙНОВА, Вълко ПЕТРОВ, Димитър ДЖАРОВ (главен редактор), Ешуа АЛМАЛЕХ, Иван ЖЕЧЕВ, [ЕЛЕ]МЕНТ ВЕЛИЧКОВ, Маргарита РАНГЕЛОВА, Митьо [ЧЕР]НОВ (отговорен секретар), Никола КОСТАДИНОВ, [Ата]нас ВЕЛЕВ, Ясен ВЕЖИНОВ, Ясен АНТОВ.

Художествен редактор: Дочо ДОЧЕВ.

Пощенска кутия 797

Държавен полиграфически комбинат „Димитър [Ген]ГОЕВ"

различни професии и с една обща любов — „групата на Чочо". Най-напред няколко упражнения за загряване (снимка 1), след които по-лесно се „гълтат" километрите (снимка 2), за да остнат сили и за малко футбол (снимка 3). А когато след всичко това човек има възможност да вземе и един душ (снимка 4), бодростта и настроението са гарантирани за цял ден.

Снимки: Емил МАНДЖАРОВ

БЯГАЙТЕ ЗА ЗДРАВЕ!

«МЕДИКАМЕНТИ ОТ ОСОБЕН РОД»

„Бягайте за здраве!" — този повик не е мода, въпреки че някои упорито мислят така. То ва е една небходимост, предизвика на от съвременния начин на жи вот. Сега автомобилът, трамвая, асансьорът съкращават до неимоверност разстоянията, а автомати ката свежда до минимум участието на човешкия труд в производство то. Но заедно с всички придобивки и блага на съвременната цивили зация рязко се стеснява кръгът на онзи минимум от усилия и движения, който е жизнено необхо дим за нормалното функциониране на човешкия организъм. Като резултат на това несъответствие се увеличиха застрашително заболява нията и преди всичко — тези от инфаркт и атеросклероза, нарече ни с право болести на века, на ци вилизацията. Всичко това кара чо вечеството да търси контрасредства, с които успешно да се противопо стави на тези колкото опасни, тол кова и закономерни тенденции на днешното време.

Физическата култура и спортът са онези фактори за най-успешно и пълноценно противодействие, сполучливо наречени „медикаменти от особен род" още на времето от Хипократ и Авицена. Сред тях оба че с подчертани предимства и с най-голям физиологичен ефект е продължителното бягане. Това е едно от най-естествените човешки движения, еднакво достъпно за млади и стари, което въздействува по незаменим начин на всички си стеми и органи на човешкото тя ло. Това е причината то от ден на ден все по-бързо да навлиза в би та на хората, да придобива все по-масов характер. Сега в редица държави — СССР, ГДР, Нова Зеландия, скандинавските страни — заниманията с продължително бягане добиха характер на национално движение, в което участвуват сто тици хиляди хора (независимо от тяхната възраст, пол и професия), убедени, както казва известният професор кардиолог Алберт Фоленбергер, „в чудотворните свой ства на бягането — този еликсир на младостта и живота".

Заниманията с продължително бягане оказват могъщо комплексно въздействие върху целия орга низъм чрез стимулиране на равно весието между основните нервни процеси и подобряване на коорди нацията между тях, поради което човекът се чувствува по-бодър, по-свеж, по-спокоен и по-волеви. Особе но благотворно е въздействието вър ху сърдечно-съдовата система — при редовни занимания сърдечният мус кул укрепва и може успешно да се съпротивява на евентуални заболя вания. Намалява се количеството на холестерина в кръвта, който е един от главните причинители на атеросклерозата. Изменя се структурата на стените на кръвоно сните съдове — те стават по-еластич ни и с това създават възможност на кръвта по-правилно да цирку лира в кръвоносната система, ре гулира се кръвното налягане в нормални граници. Под влияние на продължителното бягане се укреп ва дихателната мускулатура и се подобрява обмяната на вещества та. То е незаменимо средство за уравновесяване на телесното тегло — най-лесно и бързо то премахва излишните килограми. И редна га възникват въпросите къде и кога, колко и как да се бяга за здраве?

За тази цел могат да се използу ват спортни терени, паркове, гради ки, тихи улици и по-големи дворове в градовете, а извън тях — гори, поляни, пътища, речни и морски край брежия, които са с естествено пре димство поради по-чистия въздух и по-малкия шум. Не е излишно да се очертаят и маркират различни марш рути на всеки 200 или 500 м, с кое то бягащите ще могат да контроли рат за колко време колко километ ра са пробягали. Заниманията с про дължително бягане е най-добре да се провеждат след обед. Някои ги практикуват сутрин, но тогава орга низмът, затормозен все още от съня, понася по-тежко усилията. Затова 1—2 часа след завършване на работ ния ден (докато е все още светло) и поне 3—4 часа след храна е най-добре да се провеждат беговите занимания. Сутрин те биха могли също да се използуват, но главно под фор мата на утринна ведрина: 10—20 ми нути равномерно бягане, придруже но със 7—8 различни общоразвива щи упражнения, са добро тонизира що средство. За получаване на физи ологичен ефект заниманията с про дължително бягане трябва да се про веждат най-малко три пъти седмич но, като при възможност най-добре е естествено да се бяга всеки ден. Не трябва да се плашите и от зимата. Климатичните условия у нас позво ляват целогодишни занимания, за това особено полезно е бягането да се съчетава със закалителни проце дури. По този начин се усилва въз действието върху организма и се по вишават още повече неговите съпро тивителни сили, особено срещу прос тудните заболявания.

Най-важно засега (и най-трудното обаче) е да се създаде навик, да се започне веднъж с бягането. Ще тряб ва на първо време да се води борба с предразсъдъците, с онова неоправдано стеснение и страх от насмеш ки и оскърбления.

Затова не чакайте, не се колебайте. Започнете с бягането постепенно, но редовно и без прекъсване. От начало няма да е леко, но постепен но ще свикнете и ще бъдете благо дарни за голямото удоволствие и незаменимата полза, които ще ви предложи бягането!

Илия ПОПОВ
съюзен старши треньор на средни и дълги бягания

КАКВО ДА ЗАПОЧНЕМ

И при заниманията с бягане (както във всяко дело) началото е най-дно. С какво и как да се започне! Заслужилият треньор по лека атле- Илия Попов предлага примерна програма на едно начално занимание, образена с възможностите на хора на средна възраст и със средно фи- ческо развитие.

Първи месец: 3—4 занимания мично с времетраене по 7—10 нути (1—1,5 км).

. Ходене в спокойно темпо —200 м, преминаване в по-бър темпо в разстояние на 150— м и отново спокойно ходене на —200 м. Няколко дихателни уп кнения. 2. 300—400 м равномер леко бягане с вдишване на 4 крачки през носа и устата и ишване на 3—4 крачки през ата. 3. Спокойно ходене на —200 м, придружено с дихател и разхлабващи упражнения. 4. ане в спокойно темпо на 300— м с внимание върху ритъма дишането, на правилното дви- ние на ръцете и върху положе то на трупа (леко наведен на д). 5. 150—200 м ходом с диха ни упражнения. 6. Последна се от 300—400 м, пробягана в ко темпо. 7. Ходене на 100— м и 6—8 дихателни и общо вижащи упражнения от различ изходно положение. 8. Душ.

През последните 10 дни на ме ца да се опита цялостното про- ване на разстоянието с равно рно темпо.

Втори месец: 3—4 занимания седмично с времетраене по 10—15 минути (1,5—2 км).

1. Редуване на ходене в спокой но и бързо темпо — 2—3 пъти по 150—200 м. 2. 5—7 минути бяга не с леко равномерно темпо, ка то се внимава за правилното и рит мично дишане и за свободните движения на крайниците. 3. 100— 150 м ходене с дихателни упраж нения. Изпълнение на 5—6 общо развиващи упражнения на място и в движение — всяко по 3—4 пъ ти. 4. Бягане в продължение на 5—8 минути със стремеж да се повишава темпото в последните ме три. 5. 100—150 м ходом с дихателни и разхлабващи упражнения. 6. Душ.

По принцип бягането трябва да за почва със спокойно и равномерно темпо и при задъхване да се премине в обикновено ходене. След няколко дълбоки вдишвачия и издишвания дишането се нормализира и отново се продължава с бягане. Бягайте с леко и удобно облекло: през къснa есен, зимата и рано напролет — с анцуг, през пролетта и в началото на есента —по фланелка и гаще та, а мъжете през лятото — го ли до кръста.

ЕНТУСИАЗЪМ, И ПОДКРЕПА

еговата дружба с бягането е рде стара. Тя започва от ническите години, минава през го състезания с екипа на птември" (Сф), за да стане ечение на годините осъзната бходимост на зрялата въз- т, наречена бягане за здра- Електротехникът от столич- управление на спортния то изатор Петър Атанасов (или то всички го наричат — Чо започва работа в управле- то и тук се среща с още едич усиаст — сам някога спорту и от известна спортна фа ия — Кирил Мраков, който е отговорник по физкултурната ота в профкомитета. С общи ия двамата организират най- личини спортни прояви, убежда другите и сами са между пър е участници. На някои от обек е вече се играе производствена настика, често се правят излети, най-голямата им радост е сфор аната преди няколко месеца па от привърженици на бягане- за здраве, която вече толкова ме води най-редовни занимания комплекса „Червено знаме" на километър.

нтусиазмът и настойчивостта Мраков и Атанасов намират биране и подкрепа и в адмичи ативното ръководство на управле то (чрез набавянето на подходя екипировка, уреди и пособия), т страна на ръководството на КА „Септ. знаме" (с предоста ето на площадките, съблекални те и душовете на комплекса „Чер вено знаме"). Засега групата не е многобройна. Най-редовните и за палени приятели на бягането офор мят един почти постоянен състав от 15—20 души. Повечето от тях никога преди това не са спор тували и затова дваж повече са били съмненията и предразсъдъци те, а и присмехите. Но всичко то ва вече е минало, забравено. Главната заслуга е пак на самото бягане, донесло неизмеримо удоволствие, полза и удовлетворение. Затова сред най-редовните може те да видите началника на отдел „Капитално строителство" Ив. Момчилов", зидаромазача Ат. Ми щев и още много техни колеги. Сам Мраков разказва как бягане то му помогнало да излекува зна чително по-бързо една травма на менискуса. Движенията на ставата били още съвсем ограничени, но въпреки това Мраков продължил ежедневно да бяга. Отначало бавно, а след това с постепенно увелича ване на разстоянието и темпото. А след един месец:

— Както виждате, вече спокойно играя дори футбол...

Всички от „групата на Чочо" ми слят и през зимата да продължат заниманията си, като ги съчетаят с туризъм и ски. Възнамеряват да наемат за зимна база на управ лението част от някоя витошка хи жа, където да оставят ски и шей ни за ползуване от служителите и семействата им при излетите.

Стоян ГЕТОВ

ПОЛЗАТА Е НЕСЪМНЕНА

Отдавна прехвърлих петдесетте години — възраст, когато започват да се обаждат почти всички болести. И аз престоявах с часове пред лекарските кабинети едва ли не от всич ки специалности. Посъветваха ме да опитам с бягане. Започнах, но шиповете по ставите ме бодяха, въздухът не стигаше. В първите занимания чувствувах умора, всичко ме болеше, а бях нетърпелив. Исках да станат чудеса, да се излекувам напълно. Колко пъти ми идваше да се откажа... Но постепенно болките и умората отстъпваха, дишах по-ведро, настроението ми се подобряваше, а след заниманията усещах бодрост, работата ми спореше. Първите резултати бяха здравият сън и повишеният апетит. Сега, повече от две години, вече забравих вратата на поликлиниката, по-здрав съм, а това е радост и за мен и за околните.

Най-трудното бе, докато се започне бягането и се създаде навик. Но вярно е и това че няма достатъчно условия за бягане, въпреки че понякога с това оправдаваме своята нерешителност. Добре ще бъде да се направи нещо в тази насока, особено за хората, които живеят далеч от подходящи за бягане места. Потребна е и популярна литература от компетентни лекари и спортни специалисти за методиката и натоварванията при бяганията, за физическите упражнения при различните заболявания и възрасти. И още нещо — в много страни в света се провеждат често кросове за различни възрасти. Те биха стимулирали бягащите, биха служили за проверка на тяхното състояние...

Никола ПЪРВАНО
служещ от Рус

АБСОЛЮТНА СВЕТОВНА ШАМПИОНКА Е БЪЛГАРКАТА МАРИЯ ГИГОВА..

Колко далече е Хавана! Едва ли друго би могло да ни даде такава точна представа, както очакването на новините в тези дни. Хилядите километри се оказаха абстрактно понятие пред тези 10–12 часа разлика от времето, в което бихме могли да узнаем как е минал денят за нашите състезателки по художествена гимнастика, и времето, в което фактически получавахме крайно оскъдната информация. По няколко реда, от които трябва да се гадае. По няколко реда и в повечето случаи без цифрите, които биха ни дали най-ясна представа. При това и различни данни от различните агенции. Все пак една новина повтарят всички агенции. В тази новина вече сме сигурни, че не може да има никаква грешка: абсолютна световна шампионка на петото световно първенство отново е Мария Гигова! Българката Мария Гигова – пояснявам агенциите. Това в тези дни е и най-добрата новина, която мога да чуем! Отново! За втори път! Нека не забравяме – фактически за трети път, защото и в Копенхаген, независимо от това, което беше записано в протоколите, безспорно първа по класа, по изпълнение беше пак Мария. Любителите на статистиката съобщават, че това е състезателката с най-дълъг стаж у нас. Не зная дали тези данни са съвсем точни, но тя е състезателката с най-много шампионски стаж в света! Това вече е безспорно. И при това с една твърде авторитетна разлика в оценките – с 45 стотни пред двете съветски състезателки и с 65 стотни пред нашите. Нека си припомним, че такава разлика дори у нас, на републиканските първенства, рядко се среща. Може би това още веднъж най-ясно доказва, че Мария Гигова умее да се съсредоточи тъкмо тогава, когато е най-необходимо, че умее да „набере“ върхова форма тъкмо във върховия момент! Впрочем това е доказвано неведнъж. На големите състезания Мария Гигова е голямата състезателка даже когато малко преди това всички са се безпокояли, че не е във форма. Може би тъкмо в това е и силата ѝ.(За какво са ѝ на Нешка Робева тези осем точки преднина, които беше спечелила в междинните състезания през двете години между четирите, когато там, където трябва, не е това, което може да бъде).

Отново най-силната конкурентка на Мария беше Елена Карпухина. Най-куриозният случай в гимнастиката беше, че Карпухина стана абсолютна световна шампионка в Копенхаген, без да вземе нито едно първо място на уредите. И сега във втора, във трета, във четвърта дори в борбата за многобоя, Карпухина набра достатъчно точки за второто място. Алфия Назмутдинова (според Пренса латина с равен брой точки, а според Ройтер и Асошиейтед прес с пет стотни зад Карпухина) е всесъюзната шампионка (в една много силна конкуренция). Този път тя имаше преимуществото, че задължителното съчетание с лента е правено с нея, съобразено най-много с нейните качества.

Някога Лиля Назмутдинова беше състезателка, която не можа да стигне до титла от световно първенство, но даваше тон в художествената гимнастика и пове за българските състезателки беше нещо като еталон. За нея нашата шампионка Гигова е казвала: „Най-много исках да приличам на Лиля. И по-късно, когато видях и много други големи гимнастички, никога не забравих онова първо очарование, което остави у мене играта на тази съветска гимнастичка.“ Сега Мария трябваше да се състезава със сестрата, с Алфия, която по онова време изобщо не можеше да влиза в сметките, но за тези години успя да израсне много. Аля няма чара на Лиля, но за това пък е много точна, сигурна състезателка.

Пак според Ройтер и Асошиейтед прес нашите състезателки Красимира Филипова и Нешка Робева заемат четвърто и пето място с 37,55 и 37,50, според Пренса латина – трето място с равен брой точки – 37,50. Впрочем не това е най-важното. Не петте стотни ще ни дадат представа за мястото на тези две наши талантливи състезателки. От оценките, които ни дава Пренса латина по уреди, се вижда, че Нешка не е издържала на напрежението на голямото състезание още в първата му „крачка“. Още на лентата – 8,95. Учудващо за нея е, че след това е успяла да се мобилизира и даде добри резултати на другите уреди, като изключим въжето, където има най-силната комбинация, която в никой случай „не струва“ 9,30. За Красимира едно лаконично съобщение, че по мнението на ... специалисти е била ощете... обръча, където е играла бл... що, можем да кажем, че и ... път не се е повлияла от м... то на съдиите, които към н... наги са имали различно отн... ние – много рядко съобразено ... ва, което тя показва.

Най-добрата майсторка на обръча Мария Гигова.

Галима Шугурова, гимнаст... та, която във Варна ни очар... необикновеното си даровани... изключително пластичната ... игра, сега трябваше да разде... завидната съдба на двете ... претендентки за титлата, ... то се озоваха на места под... можностите си. И все пак ... тезанието се разви напълно ... ред очакванията. Три бълга... три съветски състезат... (един изключително пл... блок) почти изключиха от ... та останалите. Само Соня ... со успя да получи при борба ... многобоя две шести оценки. ... тически за шампионата на у... те останаха да се състе... два отбора, нещо, което н... случвало досега.

Ето как Пренса латина ... оценките по уредите от пър... два дни:

	Обръч	Лента	Топка	Въже
Гигова	9,75	9,20	9,75	9,4
Карпухина	9,40	9,35	9,50	9,4
Назмутдинова	9,40	9,35	9,50	9,4
Робева	9,65	8,95	9,60	9,3
Филипова	9,60	9,10	9,50	9,3
Шугурова	9,30	9,15	9,20	9,4
Педросо	9,30	9,00	9,05	8,9

В първия ден в борбата ... лификациите на ансамблист... поведе и българската шест... 18,50, следвана от съветск... 18,40, Куба, Чехословакия. ..

В първите дни все пак ус... ме да научим нещо от ... Берн, от ТАСС. . . А сега, ... когато се успокоихме за ... татите в многобоя и прехв... ме вълненията си към анса... ме съчетания и борбата ... пионата на уредите всич... формации секнаха. Имаме ... те три места в обръча и ... та /третотоподелено с дв... ветски гимнастички/, има ... ри шансове за Мария в ле... ако Нешка и Красимира по ... истинските си възможнос... вже. . . Лошото е, че тря... гадаем когато всичко вече ... ло. . .

Би трябвало да имам... крайните резултати от бо... на ансамблистките и от ш... ната на уредите. Но в по... те дни все по-упорито се у... ваме, че Хавана е наистина ... далече. И така поне до пос... срок за предаването на н... материали за печат ... това... чко, което знаем. В сле... брой вече ще дадем думата ... стниците, които най-до... ни разкажат за перипети... хаванската битка. . .

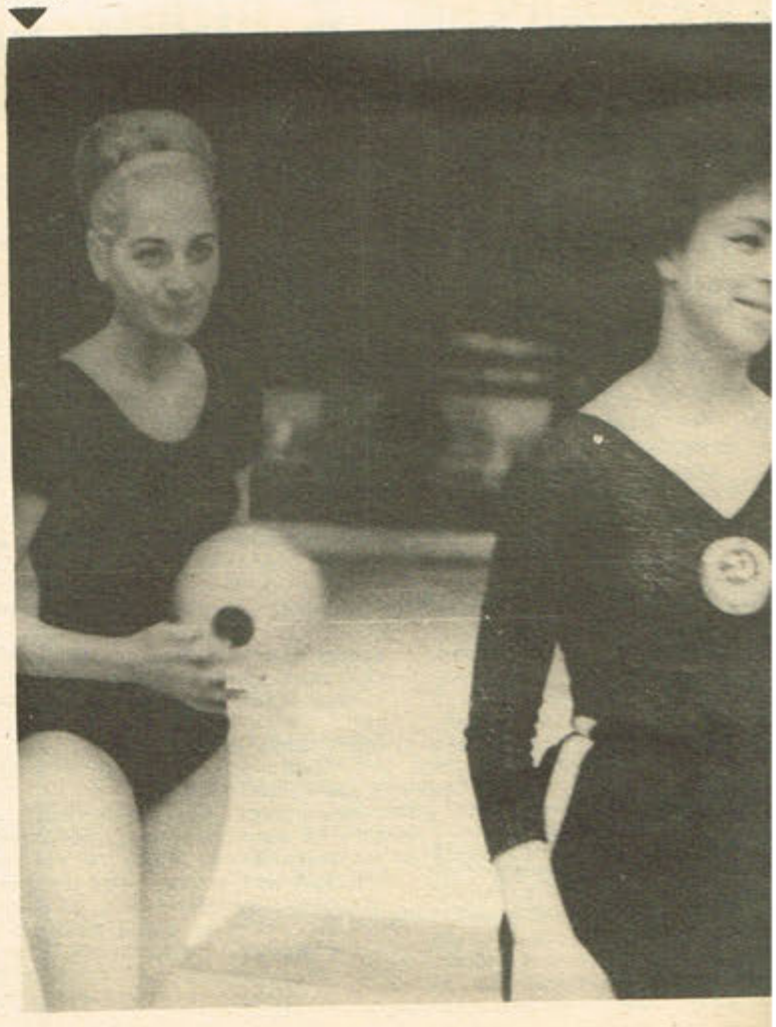
Мария Гигова по време на първото си участие в световно първенство през 1965 в Прага заедно с една гимнастичка, която винаги ще се помни–Лиля Назмутдинова.

Соня Педросо – единствената извън двата отбора (българския и съветския), която можа да влезе в шестица на уред. . .

Елена Карпухина, бившата абсолютна световна шампионка, която не можа да влезе в тройката за световното първенство във Варна, сега отново се появи на световната „сцена“ в отлична форма.

Н. Михайлов (ЦСКА) със съдиите Ангелов и Велков.

Пред вратата на „Перник “. Няма вратар, няма шайба, не са останали и играчи!

НЕ ВСИЧКО КОЕТО ЗАПОЧВА ДОБРЕ, СВЪРШВА ДОБРЕ!

Първият кръг от републиканското пър-ство по хокей на лед трябваше да рши в неделя вечерта със срещата КА „Септ. знаме “ – „Перник “. След о бяха изиграни девет мача и 58,30 ути от десетия, не стигна само мину-половина, за да завърши всичко доб-Отборът на „Перник “ напусна игри-ю преди последния съдийски сигнал. вите на треньора Ив. Ников не издър-и той нареди на състезателите си злязат от леда. Последиците? Служе-резултат 5:0 /до мази развръзка резул-ът бе 5:2 за ЦСКА/, недоволна публи-лош край на един кръг, в който има-немалко положителни моменти.

ащо треньорът и състезателите на рник “ стигнаха до това решение? ата преля, когато съдиите /Ангелов елков/ отмениха гол, отбелязан във ата на ЦСКА. Но съдиите имаха о основание да вземат това решение, като при отбелязване на гола във арското поле на ЦСКА имаше състе-л на „Перник “ /Полянски/. Съдията ов беше категоричен, нарушението дно и нямаше никаква нужда да се а до крайности. Защото старо прави-спорта е, че умението да понесеш ойно загубата е не по-малко важно от умението сам да победиш. Това не беше единственият случай в този мач, който заслужава да бъде осъден. В началото при резултат 2:0 за „Перник “ се появиха първите симптоми за лош край Тогава пък нервите на състезателите на ЦСКА се оказаха слаби и за неприлично държание бяха отстранени до края на играта Илия Бъчваров и Николай Михайлов. На снимката добре личи как Михайлов „търси сметка “ на съдиите. Тепърва федерацията по хокей на лед ще разгледа случая и,да се надяваме, ще вземе необходимите мерки, ще наложи справедливи наказания...

Републиканското първенство през тази година започна след добра подготовка и на петте отбора. Имаше срещи, в които не липсваха добри игри на отделни състезатели: Ив. Калев, К. Герасимов, Ил. Бъчваров /ЦСКА/; П. Михайлов, Д. Цицелков /Перник/; М. Бъчваров, Г. Величков /Левски-Спартак/; Ем. Дочев /Славия/; Д. Кръстинов /Академик/ и на отборите на ЦСКА и Перник.

Както се и очакваше, най-хомогенен бе отборът на ЦСКА „Септ. знаме “. Този състав разполага с най-много и най-добре подготвени, равностойни хокеисти. Кръгът показа, че отборите могат да следват една възходяща линия на развитие и че при системна тренировъчна работа резултатите няма да закъснеят. След всеки нов мач виждахме много състезатели и отделни отбори в нова светлина. За някои беше характерно и непостоянството—ако за отбора на „Славия “ то може да се обясни с младостта и липсата на обигряност, за „Левски-Спартак “трудно може да се оправдае само с контузените Недялков и Илиев. А време е и много от хокеистите да разберат, че без строг личен режим не могат да се гонят върхове в този труден спорт. Характерна за този кръг беше и слабата игра на вратарите. Само Цицелков и Радев донякъде браниха вратите си. В останалите три отбора и особено в „Академик “ проблемът за вратаря остава открит.

Почти всички срещи показаха, че и съдиите трябва да полагат много сериозни усилия за своята подготовка, за да бъдат в тон с изискванията и развитието на хокейната игра.

След три дни започва вторият кръг. Показаното в първите 10 срещи не може да ни радва. Средствата, които дружествата отделят за хокейните отбори, не са малко и е редно самите състезатели да положат повече усилия, за да оправдаят грижите към тях. Треньори, съдии, деятели и най-важно самите състезатели трябва добре да разбират, че тяхното поведение всеки миг може да доведе до лоши резултати за цели срещи и което е най-лошото за цялото първенство и българския хокей! Те сами са длъжни да пазят авторитета на своя спорт, за да има повече красиви игри на леда и повече зрители на трибуните.

Преди окончателните решения на федерацията по хокей на лед за някои прояви в последната среща и първия кръг отборите имат следните позиции:

1. ЦСКА Септ. знаме	4	0	0	36:8	8
2. Перник	2	0	2	18:17	4
3. Левски-Спартак	2	0	2	18:19	4
4. Академик	1	0	3	14:28	2
5. Славия	1	0	3	10:24	2

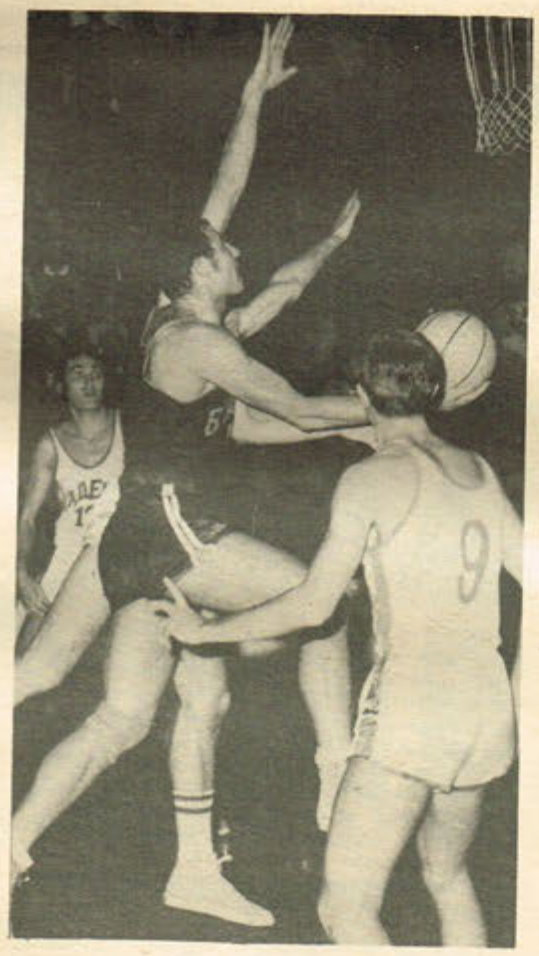
Голмайстори: К.Герасимов 11 т. , Б. Минчев 10 т., Ил. Бъчваров 9 т.

Димитър ДЖАРОВ

ВТОРО ЛИЧНО НАРУШЕНИЕ НА «АКАДЕМИК»

Второто лично нарушение в баскетбола обвено не тревожи особено извър-ля му. Но когато един отбор с пре-и за титлата в кратко време напра-тори „фал “ в шампионатната бор-огато първенството е тъй късо, то да означава край на надеждите...

чки тези съображения не може да не ли ясни на нашите баскетболни они, когато потегляха за дерби-ма кръга в Ботевград. Но лесно ли се срещу „Балкан “ в собствената му Пък и не само там. А особено, кога-навечерието на срещата ботевград-тим получи такова сериозно пление с картотекирането на биб-ентър на ЦСКА „Септ. знаме “ и в “ /Хс/ Здравко Андреев? Не само удно, но изглежда дори невъзможно, вече за отбор в такова моментно със-ие като това на „Академик “(Сф)– дготовка, без треньор, с една гола а. Тя, рутината, може да бъде и сил-жие, но когато не е единствено. А в по-богатият арсенал бе този на ик “. И най-силно „стреляше “ цията. Възприетият и от двата еднакъв тактически вариант с ие на защитата дава отлична база нение в това отношение. Голомеев ер смени трима пазачи, елиминира на Хр. Иванов и Тончев, бе на път ади и В.Петков, но вкара едва 12 и даде минимален принос в борбата я кош. И не той, а опекуните му ха двубоя. А срещу ботевградски-риета Чанев и Христов се бориха вателно по 3–4 студентски бас-исти, без да попречат на двамата равят 44 точки/28 плюс 16/. Ами ът на Андреев от 20 точки? ата сметка показва, че когато ят резултат е 73:62/36:32/ за до-те, активът на останалите ци “ може да не се брои. Как дру-же да се обясни ситуацията, при трима баскетболисти могат да

Здравко Андреев/с тъмната фланелка/ – сериозно попълнение в редовете на „Балкан “.

Снимка: Емил МАНДЖАРОВ

бият /и биха!/ цял отбор с все класни играчи, ако не с разликата в спортната форма. Трима, но подготвени и свежи до края /при това – „допингирани “ от 1500 френетични привърженици/, срещу 11 далече от истинските си възможности „академици “...

Така с втората си поредна загуба „Академик “/Сф/ почти ованканти титлата си или най-малкото – вече не е сам ковач на съдбата си. А всички знаем, че вратът на вълка е дебел, защото сам си върши работата. И в края на краищата евентуална смяна на шампиона не би била тревожна, ако на студентите не предстои участие в европейския клубен турнир, ако те не дават гръбнака на националния отбор, ако става дума за играчи, без които българският баскетбол може да мине. Затова тревогата за „Академик “ не е само тревога на „Академик “!

Но това е отделна/и то голяма!/ тема...

ЕКСШАМПИОНИТЕ НЕ ИЗОСТАВАТ

...Две секунди преди края с топката в ръце Н. Баранова /Ак – 15/ тръгна сама срещу плътния защитен вал на съперничките, провря се и я поднесе към коша. А тя изпъна мрежичката едновременно с последния съдийски сигнал. За последен път се смениха цифрите на светлинното табло – с 58:56/31:25/ „Академик “/Сф/ се наложи над „Левски-Спартак “във възловия двубой на VI кръг от шампионата на „А “ републиканска баскетболна група – жени. Но преди Баранова да поеме последната отговорност, отговорността пое нейният треньор К. Семов, като я вкара в игра100 секунди преди края, и тя оправда присъствието си не само с решителния кош. Отговорност поеха и двамата съдии Ив. Гологанов и Ас. Попович, категорично/и правилно!/, отсъдили 15 секунди до финалния сигнал една топка в полза на студентките, по която възникнаха известни спорове...

Ненапразно навсякъде в горе написаното времето се мери в секунди. Защото всъщност те решиха мача и го решиха справедливо в полза на по-добрия отбор. Студентките изглеждаха по-организирани на терена. В защита намериха успешно противодействие на високата В. Новкова чрез Кукова, която все повече се налага като ефикасен и разумен „стопер “ срещу противниковите остриета. В нападение бяха далеч по-разнообразни, по-рядко позволяваха да ги повлече стихийността /диригентската палка си подаваха капитанката Св. Несторова и Ел. Илиева/. И закономерно водеха в резултата с 5 – 6 – 7точки през 7/8 от мача. И все пак „синьо-белите “ баскетболистки успяха да ги застигнат в последните 5 минути. Те се приближиха „на косъм “ от успеха, а можеха и него да прескочат. Главната заслуга в случая е на неуморимата А. Панекова-Лабова – може би най-добрия наш милов играч в момента. Като цяло обаче причината „Левски-Спартак “ да се афишира през този сезон като един от силните ни женски отбори сигурно се корени и в грижите на дружеството, и в работата на треньора Ив. Цончев.

Обнадеждаващи симптоми показва и „пулсът “ на „Академик “. Сега студентките не приличат на себе си /ако ги сравняваме с онзи разнебитен отбор от миналото първенство/ или по-точно – все повече намират себе си ,ако говорим за миналите им добри времена/. Зад лидерското им място – без загуба след шест кръга – не прозира ли горещото желание да се изтрие представката от екшампионското им звание?

Петър ХАДЖИЙСКИ

НА СНИМКАТА: Ръцете искат – ръцете не дават ... Двубой на центровете М. Туцова /Ак – 12/ и В. Новкова/ЛС/.

Снимки Йордан СКРИНСКИ

АКРОБАТИКА И ЦИРК

Един от най-младите спортове у нас е акробатиката. Всички, които познават и следят неговото развитие, знаят какви големи трудности трябваше да преодолее той през два десетгодишното си развитие, за да получи с успехите си признание не само у нас, но и в чужбина.

За голямо съжаление обаче през последните няколко години този спорт се движи по низходяща линия, раз виза се от все по-малко дружества в страната. И броят на високоразредните гимнастици непрекъснато намалява... Последното републиканско първенство, завършило неотдав на в столицата, потвърди още веднъж тази констатация.

Един от най-актуалните проблеми на акробатиката е въпросът за „изтичането" на акробати към цирка и естрадата, взел у нас през по следните години застрашителни раз мери и превърнал се в истинска язва за този красив и полезен спорт.

Какви са фактите?

Силни и смели, дръзки и ловки, с отлично развито чувство за равновесие, много от нашите първи ак робати се разделиха с истинския спорт и предпочетоха цирка и естра дата. И те направиха това не кога то по силата на естествените закони трябваше да отстъпят на по-мла дите, а когато се намираха в разцвета на своите сили, когато бяха шампиони! За 20 години близо 40 из тъкнати състезатели и състезателки, майстори на спорта по акробатика (от удостоените с това звание вси чко около 50!), подписаха договори с различни циркове и с бюро „Ес трада" и прекратиха активната си състезателна дейност. Само през по следните две години 12 майстори на спорта по акробатика дезертираха от спорта и станаха артисти: Ми хаил и Вичо Михайлови, Веселин Михайлов, Любомир Иванов, Сте фан Алексиев и Миглена Иванова от „Академик", Васил Василев, Ев гения Василева и Радослав Пулев от „Левски—Спартак", Лиляна Бо рисова от Пловдив, Нешо Нешев от Ямбол. Наскоро излезе на цирковата арена отличният „скачач" Стойчо Кънчев от Стара Загора — републи кански шампион за тази година. Обедня и акробатиката в Сливен, откъдето досега са преминали към цирка и естрадата 13 майстори на спорта.

Основна причина за това е бед ният вътрешен и международен ка лендар на Българската федерация по акробатика. Обикновено първите ни акробати нямат повече от 3—4 въ трешни състезания и по 1—2 между народни. По този начин републикан ските първенства и турнири и състе занията в чужбина (досега само със Съветския съюз и Полша) пре стават да бъдат стимул за нашите майстори по акробатика.

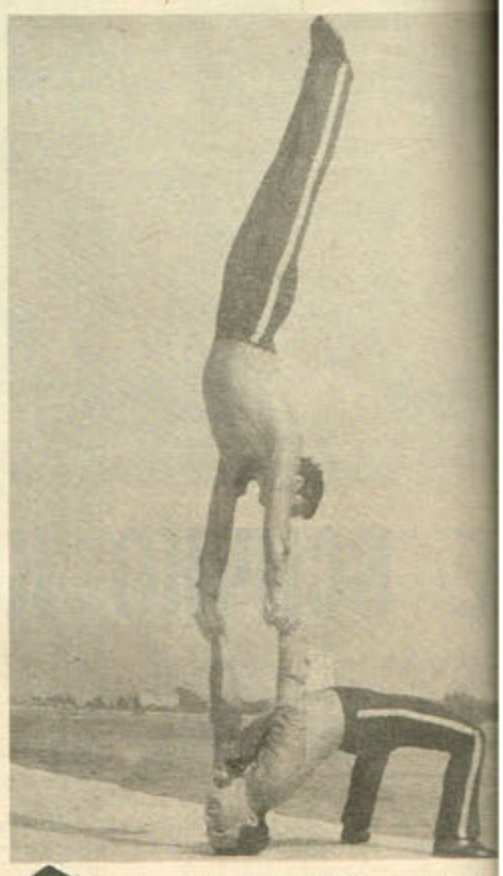
От години наред вече първите ни акробати се надяват, че България ще стане член на Международната федерация по батут и те ще могат да премерят силите си на едно све товно първенство. За съжаление оба че у нас продължава да се робува на схващането, че още не е назрял моментът за едно такова членство, което да ни отвори пътя към голя мата акробатика...

Но да се върнем към цирка. На пръв поглед въпросът, дали един състезател е предпочел цирка (или естрадата) пред спорта, състеза нието пред атракцията, е като че ли въпрос на предпочитане. И нас тина щеше да бъде така, ако не

К. Лечева и Ст. Спасова

„Дуо Мишел" в изпълнение на майстор на спорта Михаил и Вичо Михайлови.

Вече 17 години ветеранът на акробатик у нас майсторът на спорта Рене Ранев се състезава с емблемата на своето любимо д жество „Академик".

съществуваха моралните категории: спортна етика, любов и вярност към дружеството, треньор и другари. Ясно е, че в случая от съществено значение е възпитанието, онова чув ство на дълг, което за някои спорт исти не е само фраза, но и щит срещу примамливи предложения.

Вече 17 години един от ветерани те на акробатиката у нас майсторът на спорта Рене Ранев се състезава с емблемата на своето дружество „Академик", донесе му 11 шампионски титли на „смесени двойки", а на българската акробатика пет майсторки на спорта, които той подгот ви като свои партньорки без възра граждение. 35-годишен, Рене про дължава да се състезава със съща та младежка жар и любов към ак робатиката, която за него като ин женер, съпруг и баща е не само хоби. При това смесената двойка Га нев — Балгаджиева е не само една класа над всичките двойки у нас, но и една от най-добрите в Европа. Със своето прецизно и изящно из пълнение на сврхтрудни елементи и съчетания тя може да бъде „гвоздеят" в програмата на всеки голям цирк и естрада.

Незадоволително е организацион ното състояние на Българската фе дерация по акробатика. Тя не е она зи авторитетна и силна инстанция, коя то трябва да ръководи и контроли ра организационно спортно-техничес ки и методически развитието на този спорт в страната. От 10—15 дружества, които развиваха този спорт през периода 1963—1967 годи на, на републиканското първенство сега се явиха само 6, а в акробатич ния вид „четворка" само 1 отбор!..

Ние не сме против цирка и естра дата, които имат немалко почитате ли у нас. Всички се гордеем с таки ва артисти акробати, които разнесо ха славата на българското изк по целия свят като Константин ренски, Илия и Янка Маркови бомир Лозанов, Любомир Ан Нешо Нешев и др. Но колко че щяхме да се радваме на усп на родното цирково изкуство, тези чудесни акробати бяха с дени в цирковите школи, а н спортните зали и салони. Тога никого нямаше да остане непр то чувство, че циркът е нанес вреда на един спорт, където сторството се създава толкова но и изисква толкова любов и дайност!

Наистина има върху какво мислят ръководителите, треньор състезателите по акробатика у Както и отговорните фактори равление „Български цирков ро „Естрада"!

Андрей НУ

ЗАВРЪЩАНЕ

Любителите на гребния спорт добре познават Стефан Вучков. Неговият бърз спортен растеж правеше силно впечатление и обещаваше твърде много. Но преди няколко месеца името му изведнъж изчезна от спортните колони. Какво се бе случило? Малцина са тези, на които е известна неговата „одисея". Тя има затво рен маршрут: София — Париж — Манхайм — София.

Но нека я проследим по-подробно. На девети юни сутринта от летище София за минава националният ни отбор по каяк за участие в международната регата „Па риж". Пристигат момчетата в сряда и до събота, когато е първият ден от състезанията, усърдно тренират, а вечер се разхождат и разглеждат старите парижки бу леварди, Сена, Айфеловата кула, Нотр Дам. В събота вечер всички са радостни и в хотела, където е настанен българският отбор, е истински празник. Стефан е оправдал очакванията — златен медал на десет хиляди метра! След вечеря момчетата някак гордо и наперено излизат и тръгват по крайречния булевард. Изведнъж нещо ги изненадва... Недалеч от тях спира бял „Мерцедес" и една ръка поканва някого от тях. Малко посмутен, Стефан отива към колата и разменя няколко думи с човека зад волана. Това е всичко. После разходката продължава, гледат един филм и се прибират да спят, защото на следващия ден ги очаква нова, тежка битка.

А на сутринта в протоколите на състезанието срещу името на Стефан Вучков е записано: „Не се яви л." Вместо в лодка та той лети за Франкфурт, откъдето...

За да разберем това, нека се върнем една седмица назад, когато отборът ни беше на състезания в Будапеща. И там същият бял „Мерцедес", шофьорът на кой то се нарича Ерих Лауер, състезател по гребане и вицепрезидент на спортния клуб ПГМ „Манхайм", спира до Вучков и с елегантен жест го поканва вътре. Най-напред хер Лауер се осведомява за здра вето му, после пита за успехите, а по-нататък разговорът тръгва в позната на сока: кола, пари, добри условия за тре нировка... Стефан е млад човек, който трябва да успее в живота, а на него, на Ерих (Стефан може да го нарича така), са му особено симпатични младите хора! И за изпълнението на всичко това, за кое то говорят, гарантира той, хер Ерих Лау ер, вицепрезидентът на ПГМ „Манхайм". Вучков се колебае, но господинът отново започва да рисува в най-розови цветове бъдещето му. Накрая Стефан се съглася ва. Всичко е уговорено до най-малки под робности. В събота в Париж...

А в неделя Стефан Вучков вече е във Франкфурт, оттам в Манхайм.

Хер Лауер не е от хората, които обичат да протакат нещата. Още същия ден го настанява на квартира при някакъв нем ски младеж, с който според думите му двамата със Стефан ще направят забеле жителна двойка „каяк". Веднага след това Вучков провежда и първата си трени ровка, свързана с първото разочарование. Тренират в един от каналите на Рейн, къ дето излива отпадъчните си води химичес кият концерн БСФ. Мръсна вода, непоно сим въздух, лоши лодки... Хер Ерих спаз ва част от обещанието си. Вучков има па ри. Разбира се, не толкова, колкото е очаквал, но достатъчно, за да живее. И така ден след ден тренировки, лош въздух, а вечер... Стефан не познава никого в Манхайм. Прибира се в квартирата си, слуша радио, гледа телевизия и няма с кого да резмени нито една дума, защо то съквартирантът му, с когото ще пра вят „забележителната двойка", се прибира винаги, след като той е заспал. Скоро и хер Лауер загубва интерес към него. Виж дат се веднъж в седмицата, когато вице президентът му наброява парите, необхо дими за храна.

Самотен, забравен от всички, Стефан често започва да се сеща за съотборници те си, за гребната база, за приятелите в София, за своя дом в Панчарево... Ве чер дълго търси на скалата на радиоапа рата българска станция, за да чуе родния език. И лека-полека у него назрява мисъл та да поправи грешката си. Вече е напъл но убеден, че е извършил фатална гре шка...

А и кратковременният престой в Цин дорф, в лагера за бежанци, затвърдява решението му. В мръсната и неприветли ва сграда той се среща с измета на об ществото. Пияни, небръснати, остриган, те непрекъснато сипят хули срещу отече ството си. Там е и Пешо, бивш волейбо лист от Михайловградско, който работи с боклукчийска кола и изкарва пари колко то да не умре от глад, и Мария с триго дишното си момиченце, обречено да спо деля мизерията с майка си, която е перач ка в градската пералня.

Стефан преценява своите възможности да се върне в България. През септември в Мюнхен има състезания, където участ вува и българският отбор. А ако тогава не осъществи намерението си — догоди на, на олимпиадата.

Силно влияние за това решение оказва и Яна. С нея Вучков се запознава в Ман хайм, където тя работи и гледа детето си, останало от брака й със западногермански гражданин, който я изоставил още на пе тия месец. Яна настоява той да се върне. С цената на всичко. Дори и с риска за сурово наказание — но да е сред свои! Стефан ми показа писмо на Яна. От него личи колко горда е, че един българин е имал смелостта да се изтръгне от прим ката... Колко стаена мъка се крие зад тези редове!

Вучков успява да стигне до Мюнхен. Другарите му го приемат тактично. Дър жат се така, като че ли нищо не се е случило. На седми септември „одисеята" на Стефан завършва там, откъдето е за почнала...

„Безмилостното наказание", с което тол кова плашат българските емигранти на Запад, не се стовари върху него. Макар и направил тежка простъпка спрямо роди ната си, Стефан навреме се осъзнава. С нито една дума той не върши предателст во спрямо своята страна. В това е и него вото морално право да се върне при своите. Разбира се, това не е триумфал ното завръщане на победителя. Това е връщане с наведена глава, връщане на един опетнен млад човек, комуто годи наред ще тежи това тежко провинение, който години наред ще трябва със свой труд и поведение да връща доверието ни към себе си. Вучков сам съзнава, че името му е опетнено, той смята, че нео вият случай може да послужи на някои неразумни младежи, заслепени от въм ния блясък на капиталистическия „рай" като един навременен урок. Човек има една родина — и тежко му, когато я загуби.

Велизар ЗАХАРИЕВ

8,90 м скок дължина равно на 110,85 м хвърляне копие

НА СНИМКАТА: Рекордният скок на Боб Бимън в Мексико.

Югославският учен проф. Радо[ван] Медвед и много негови ко[леги] от цял свят работят вър[ху] интересен проблем — до[кол]ко се простират човешките въз[мож]ности в спорта!

След всяка измината година спорт[ни] постижения в различни дисцип[ли]ни растат, поставят се нови фантас[тич]ни рекорди. Във връзка с това [въз]никват два въпроса:

Каква е причината за непрестан[ния] напредък!

Докъде се простират човешките [въз]можности!

А от гледна точка на медицина[та] се поставя и трети въпрос:

Стремежът към високи постиже[ния] няма ли отрицателно въздейст[вие] върху човешкия организъм!

Съвсем основателно XX век се [нари]ча и „век на спорта". Едва през [по]следното столетие започнаха да се [ре]гистрират постиженията на хората [в] спорта. Ако се съди от таблицата [на] рекордите, може да се отбеле[жат] две години, които са преломни [в] спортната история — 1872 и 1896 [го]дина.

Световните рекорди започват да [се] регистрират официално през 1872 [го]дина. Този факт е бил първият зна[чи]телен стимул за спортистите. До[ри] преди това борбата се водела [за] победа, то регистрирането на ре[кор]ди станало в повечето случаи ос[но]вна цел за спортистите. Започна [да] надпревара с времето, борба за [вся]ки сантиметър. По такъв начин [ре]гистрирането на рекорди станало [ефе]ктивна причина за развитието на [спо]рта. През 1896 год. са проведени [пър]вите олимпийски игри. Олимпий[ско]то съревнование и поставянето на [олим]пийски рекорди стимулирали [разви]тието на редица дисциплини и [на] първо място — леката атлетика и [плу]ването.

Непрестанният възход на спортни [ре]зултати и постижения е свързан и със зна[чи]телния естествен прираст във всич[ки] страни на броя на хората, които [се] занимават със спорт. При това [раз]виване съвсем естествено по пъ[тя] на селекцията започват да се из[дя]ват най-талантливите и перспек[тив]ни единици. Не без значение е и [тен]денцията, която се забелязва [през] последните години на постоян[но] увеличаване ръста на хората.

В последно време все по-голямо [вни]мание се обръща на физиологич[ни]те, педагогическите и социалните фактори. На първо място трябва да се спомене за съвременните мето[ди] на спортната тренировка, шлифо[ва]нето на оптимална техника и най-[съ]получлива тактика. Ако погледнем в бъдещето, то само един елемент от спортната тренировка ще бъде със сигурност ограничен — времето за нейното провеждане. Така въпро[сът] за съдържанието на тренировка[та] остава открит и зависещ от въз[мо]жностите на спортистите, а в тази област през последните години са направени много проучвания. Същото може да се каже за техниката, а в колективните игри — за все по-голямо усъвършенстване на тактиката.

Има и една трета група причини, които оказват влияние върху разви[ти]ето на световния спорт — непрекъснатото усъвършенстване на екипировката, уредите и съоръженията. Да споменем само някои от тях: прът за овчарски скок от фиброглас, [пла]тинова настилка, специални обувки, съвременна ски-екипировка, ве[ло]сипеди с усъвършенствувана конструкция...

След всичко изложено възниква въ[про]сът, ще имат ли граница спорт[ни]те резултати в бъдеще!

Да се отговори правилно е необ[хо]димо да се анализира преди всич[ко] ръстът на спортните постижения в леката атлетика и плуването. Та[къв] анализ направи през 1960 год. А. Фрухт, приемайки за база резултатите, постигнати на олимпиадата в Рим. И след нея кривата в развитие[то] на всички дисциплини систематично расте. Така например през 1935 год. Оуенс постигна в скок на дължина 8,13 м, а сега рекордът на Бимън е 8,90 метра. Резултатът, по[ст]игнат от Оуенс, не бе подобрен 25 години. По всяка вероятност и рекордът на Бимън ще има дълъг живот. Това постижение отговаря на следните резултати в други атлетически дисциплини: 100 м — 9,7; 200 м — 19,6; 400 м — 43,2; 800 м — 1.39,9; 1500 м — 2.56,4; 10 000 м — 26.56,6; 3000 м с пр. — 7.53,0; 110 м с пр. — 12,4; 400 м с пр. — 46,4; висок скок — 2,40; овчарски скок — 5,71 м; троен скок — 18,74 м; гюлле — 23,34 м; диск — 73,67 м; чук — 87,81 м; копие — 110,85 метра...

Анализирайки постижението на Бимън, може да се твърди, че този резултат е постигнат само при съчетанието на оптимални условия и съществуването на следните елементи:

— наличие на тартанова настилка;

— идеален отскок;

— в момента на старта състезателят се е намирал в най-добра форма;

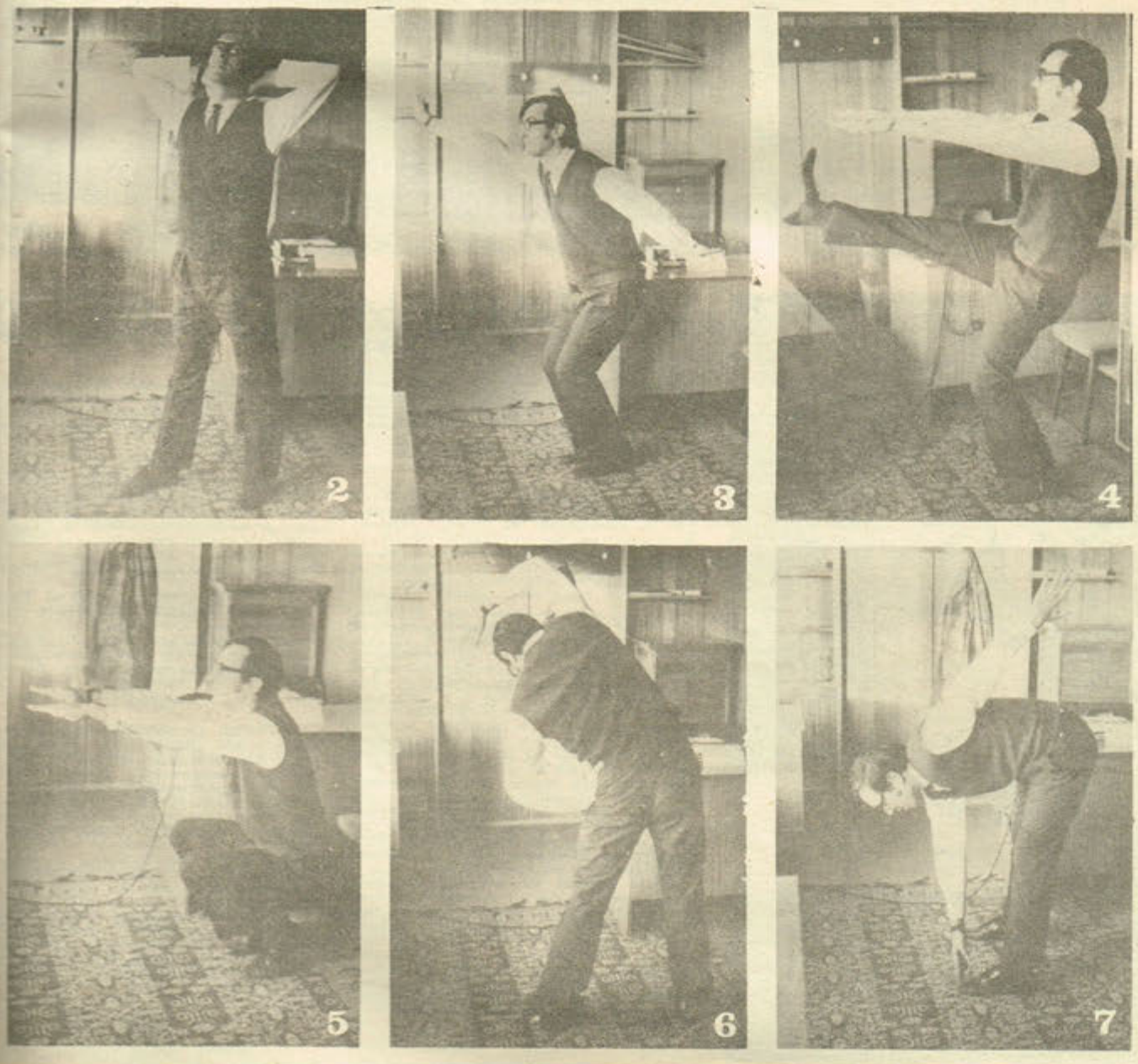
— минимално съпротивление на въздуха и сила на притегляне, което се дължи на това, че скокът е извършен на височина 2 200 м.

Този рекорден резултат доказва, че и в други дисциплини при наличието на оптимални условия състезателите ще могат да постигнат резултати, равняващи се на постижението на Бимън. Така, погледнато теоретически, развоят в спортните постижения няма определена граница.

И сега трябва да се отговори на последния въпрос — стремежът за поставяне на рекорди, интензивните методи на тренировка не заплашват ли здравето на хората и в състояние ли е човешкото сърце да понесе тази натоварвания!

Олимпийските игри в Мексико бяха наречени „биологични игри". Примерът на няколко хиляди спортисти показа, че интензивната тренировка не вреди на сърцето или други органи. Изчерпателният научен анализ за границата на издръжливостта на човешкото сърце ще даде отговор на въпроса, каква максимална тренировка може да се понесе и къде е границата на човешките възможности.

ГИМНАСТИКА В КАБИНЕТА

Броят на хората, заети с умствен труд, постоянно нараства. Характерното за този вид труд е, че физическите усилия са извънредно ограничени. За сметка на тях обаче разходът на нервно-психическа енергия е изключително голям. Това води до умора и всеобща отпадналост. Според характера на дейността интелектуалният труд обхваща професии, свързани в основата си с творческо мислене (научни работници, конструктори, педагози, лекари и други), и дейности, при които е необходима бързина, точност и постоянно напрежение на анализаторите (оператори, изчислители, коректори и т. н.). За поддържане продължително време и на високо ниво работоспособността на заетите с интелектуален труд благотворно влияе разтоварването чрез изиграване няколко пъти по време на работа един комплекс от целенасочени гимнастически упражнения. Те разсейват нервното напрежение, подобряват дейността на анализаторите и устойчивостта на вниманието. Комплексите от упражнения за заетите с умствен труд трябва да застъпват повече динамични движения с общо въздействие, за разтягане и разхлабване на мускулите на трупа, дихателни упражнения, които да се редуват с упражнения за усъвършенстване координацията на движенията на горните крайници.

Предлагаме ви един примерен комплекс от гимнастически упражнения, подходящ за изпълнение във всеки работен кабинет.

1. Ходене [бягане] на място или в кръг в продължение на 35—40 секунди.

2. От основен стоеж на 1—2 — крачка напред с левия крак, кръстосване на ръцете зад тила, изпъване на лактите назад, вдишване. На 3—4 — прибиране на крака и сваляне на ръцете, издишване. Изпълнява се 7—8 пъти за всеки крак.

3. Люлеене на ръцете напред и назад с леко прихлупване. Изпълнява се 10—12 пъти за всяка ръка в умерено темпо.

4. Основен стоеж. На 1 — изнасяне на ръцете водоравно напред. На 2 и 3 — мах с левия крак нагоре към пръстите на ръцете и сваляне на крака. На 4 — сваляне ръцете, вдишване. Изпълнява се 8—10 пъти за всеки крак с умерено темпо.

5. Клякане, ръцете напред, издишване. Изправяне, вдишване. Броят на изпълненията е в зависимост от възможностите.

6. Краката са леко разтворени, ръцете са на кръста. Повдигане дясната ръка във венец над главата, трикратни изклони вляво. Изходно положение, вдишване. После с другата ръка — наклони надясно. Изпълнява се 6—8 пъти на всяка страна в по-бързо темпо.

7. По-широк разкрачен стоеж, ръцете долу. На 1 — изнасяне на дясната ръка горе, длани напред. На 2—3 — двукратен наклон към пръстите на левия крак. На 4 — изходно положение, вдишване. После същото с лява ръка. Изпълнява се 7—8 пъти с всяка ръка.

8. Осем-десет дълбоки вдишвания и издишвания със свободно повдигане и отпускане на ръцете.

Преди да започнете, проветрете добре кабинета (или работната стая), разхлабете (или по-добре свалете) вратовръзката. Старайте се да изпълнявате упражненията свободно, без напрежение, с широка амплитуда на движенията.

ФУТБОЛЪТ ПОД СЯ

ЗНАЧИТЕЛЕН ФОРУМ

Неоценимо е значението на олимпийския футболен турнир в историята на най-популярния спорт! Събрал в себе си и стремежа за по-чести контакти между спорти стите от цял свят, и огромния ин терес на приятелите на спорта към „дяволското кълбо", олимпий ският турнир за първи път свика широк форум на футболния свят, който да може да претендира за представителност.

И точно успехите в първите олимпийски турнири направиха въз можно световното първенство, ко ето — всеки четири години — оставя на втори план всички дру ги спортни прояви „в света. Но заедно с него запази своето място и олимпийският турнир. В пос ледните години той допринася изключително много за още по-ши роката географска експанзия на футбола, за въвличането в акти вен международен живот на спор тистите от развиващите се страни.

И в това отношение малко необичай ното разпределение на местата във финалния турнир, където Евро па и Латинска Америка са зна чително „притеснени", бе възпри то с най-голямо разбиране от ис тинските приятели на спорта.

А в същото време един успех — една победа или един медал — от олимпийския турнир допринасят изключително много за попу лярността на футбола на дадена страна. Затова дори онези, които разчитат само на силата на профе сионалния си футбол, правят всич ко възможно за добра подготов ка на своите аматьори, за доброто им представяне на олимпийските иг ри.

И точно това осигурява бъдещето на олимпийския футбол, което из глежда светло въпреки опитите на някои среди от МОК да го из вадят от програмата на игрите. По не сега тази опасност може да се счита отстранена...

БОГАТА ИСТОРИЯ

...Футболът бил включен в олимпийската програма през 1908 г. заедно с хокея на трева (през 1900 г. били организирани демонстративни състезания) и по олимпийски „стаж" отстъпва само на водната топка, намерила мя сто в програмата още през 1900 г.

Във всеки от първите турнири има „нещо" своеобразно — в първия Фран ция била представена с два отбора в знак на уважение към основателя на игрите Пиер де Кубертен и за да бъде закръглен броят на участниците на осем; вторият — с участието вече на 12 отбора — продължил само 6 дни, в които някои от отборите играли по 4 мача; третият започнал със сензационни резултати — още в първия кръг били отстранени финалистите от предните две олимпиади — Великобритания и Дания; четвъртият турнир (Париж, 1924) за първи път донесъл необходимостта от предварителни сре щи и победа на извъневропейски отбор, а петият подготвил фактически „раждането" на световните първенства.

Ето и победителите в досегашните турнири (с главни букви), финалистите и резултатите на финалите:

IV	— 1908	ВЕЛИКОБРИТАНИЯ — Дания	2:0
V	— 1912	ВЕЛИКОБРИТАНИЯ — Дания	4:2
VII	— 1920	БЕЛГИЯ — Чехословакия	2:0*
VIII	— 1924	УРУГВАЙ — Швейцария	3:0
IX	— 1928	УРУГВАЙ — Аржентина	1:1, 2:1
X	— 1936	ИТАЛИЯ — Австрия	2:1**
XIV	— 1948	ШВЕЦИЯ — Югославия	3:1
XV	— 1952	УНГАРИЯ — Югославия	2:0
XVI	— 1956	СССР — Югославия	1:0
XVII	— 1960	ЮГОСЛАВИЯ — Дания	3:1
XVIII	— 1964	УНГАРИЯ — Чехословакия	2:1
XIX	— 1968	УНГАРИЯ — БЪЛГАРИЯ	4:1

* Срещата е била прекъсната поради напускане на Чехословакия и сребърен медалист е Испания след сложен допълнителен турнир.

* През 1932 г. не е имало футболен турнир. Посочени са само фактически организираните олимпиади.

В полския олимпийски отбор все по-силно играе нападателят Банаш (на снимката вдясно), чиито финт изглежда и елегантен, и резултатен

КАКВО БЕШЕ?

Българските футболисти са пред прага на втория етап от квалификационната борба в олимпийския турнир. В нашата група, която ще изпрати един представител за финалния кръг, имаше 6 отбора. След първия тур на директно отстраняване техният брой се преполови:

Великобритания — България	1:0	0:5
Полша — Гърция	7:0	1:0
Испания — Турция	3:0	1:0

Сега предстои турнир между победи телите — България, Полша и Испания. Първото място в него води към Мюнхен. Ще се играе по системата всеки срещу всеки по два мача при размене но гостуване. Програмата за четирите мача на нашия отбор е вече уточнена:

24. XI. 1971 България — Испания
16. IV. 1972 България — Полша
7. V. 1972 Полша — България
31. V. 1972 Испания — България

Начало на борбата бе сложено ми налата седмица с мача Испания — Пол ша 0:2.

Според регламента, ако по първо мя сто в крайното класиране се наредят два отбора с еднакъв брой точки, пре димство ще има оня от тях, който е с по-добра голова разлика. Ако и голо вата разлика е еднаква, предвижда се допълнителен мач на неутрален терен.

КАКВО ПРЕДСТОИ?

УРАВНЕНИЕТО СЕ О

Гигантско уравнение с много не известни — така можем да наречем не само олимпийския футболен тур нир, но и всички подобни състезания от световен мащаб.

С правото на домакини и последни носители на титлата за финалния етап от борбата в Мюнхен по начало се класираха отборите на ГФР и Унга рия. Към останалите 14 вакантни ме ста се устремиха 82 други страни. Впоследствие някои (Малта, Финлан дия, Габон, Куба, Коста Рика) сами се отказаха от участие, други претърпя ха неуспех в началните турове за пресяване. Така постепенно уравне нението се опростяваше, но въпреки всичко в настоящия момент неизвест ността по основните въпроси остава. Досега само отборът на Малайзия, който в началото на октомври спече ли квалификационния турнир в из точноазиатската група, е с подпечатани визи за Мюнхен. А броят на страните, които си оспорват остана лите 13 места във финалния кръг, вече е намалял на 50. Всичко трябва да завърши до 31 май 1972 г., а за ключителната борба за определяне на новия олимпийски шампион ще протече между 28 август и 9 септем ври в различни западногермански гра дове. Ще се играе по системата, въз приета за финалния кръг на светов ното първенство през 1974 г.

Няма смисъл да се връщаме назад към перипетиите на досегашните ква лификационни двубои. Все пак в тоя момент, когато е предстоящо включ ването на нашите олимпийци във вто рия и решителен тур за пресяване, интересно е да видим кои са отбори те с най-големи шансове за краен успех. Затова нека направим малка разходка из различните райони на футболния глобус.

ЕВРОПА

I ГРУПА. Тук за олимпийски визи останаха да се състезават три отбо ра — на СССР, АВСТРИЯ И ФРАН ЦИЯ. Началните два мача потвърд ха, че футболната логика е нещо, к то трябва да се уважава, и изтъкна съветските футболисти като неоспо ми фаворити.

II ГРУПА, в която е и българск отбор. На нея се спираме отделно.

III ГРУПА. ЮГОСЛАВИЯ И ГДР, к то отстраниха съответно Ейре и Ит лия, ще играят помежду си два ма при разменено гостуване. В олимпи ския си отбор югославяните използ ват играчи от втория ешелон и за ва шансовете на ГДР са за предпоч тане.

IV ГРУПА. Тук въпросът е: РУМ НИЯ ИЛИ ДАНИЯ? Датчаните ве спечелиха в Копенхаген с 2:1, предстои реванш в Букурещ и румъ ците едва ли ще пропуснат добра възможност за краен успех.

АФРИКА

V ГРУПА. Системата и тук, и в ост налите две африкански групи е ка то в европейските: турнир по два м ча при разменено гостуване все срещу всеки между победителите първия кръг. МАРОКО с реномето на финалист в световното първен во има предимство пред ТУНИС МАЛИ.

VI ГРУПА. Кандидатите са четир ГАНА, ТОГО, СЕНЕГАЛ и КАМЕРУ но основният спор ще бъде меж първите два.

VII ГРУПА. Измежду СУДАН, ЕТИ ПИЯ И МАДАГАСКАР би трябвало д се отдаде предпочитание на суда ския отбор, който е победител в по следния турнир за купата на афри ските нации.

АЗИЯ

VIII ГРУПА. Както казахме, МАЛА ЗИЯ вече се класира за финален кръг в Мюнхен, след като по врем на турнира в Сеул постигна побед над всичките си конкуренти —

Бързината — това е главното оръжие на Младен Василев, който заслужи своето титулярно място в сборния отбор

Снимка: Димитър МИХАЙЛОВ

ЖЕКОВ
тив на голм

КАТА НА ПЕТТЕ КРЪГА

ОЙНА ФУТБОЛНА ЕСЕН

ри в Полша
йство. По-
троение са
лига, лошо
ките отбори
турнири, ка
жди" в пър
след загу
ФР — 1:3.
имание към
надесеторка
акто е изве
ез пролетта
тификациите

, че за раз
одготовката
тели се из-
трудничест-
. Селекцио-
е придържа
комплекту
между най
ник" и „Ле
смяташе, че
добре обиг
що-годе
гра ще се
од, нерядко
ната прак-
ните до-
отбор —
чувствител
На миньо-
явлия „сту-
„Олимпик"
своя земя
жув — 1:1.
още не е
инска сен-
то пораже-
ещ от „Ра
— 0:4. Ру

мънските наблюдатели бяха разочаровани от полския отбор, в кой то бяха установили наличие на мно го къси подавания, липса на динами ка и мощ.

Боледуваше и националната единадесеторка, въпреки опитите да бъде инжектирана с някои млади попълнения. Един параван, който скри слабостите, бяха така наречени те от полските журналисти „пирови победи" над Турция и Швейцария. Но дойде горчивото изпитание сре щу ГФР и то разсея заблужденията, послужи на специалистите да заявят категорично: „Нашият арсенал беше твърде оскъден. Имахме сла би пунктове в защитата, а ахилесовата ни пета бе средната линия. На падението се оказа нерезултатно... Не бива обаче да търсим причините за загубата в по-слабото представя не на един или друг състезател, в по-малко или повече успешното съставяне на отбора. Същината се таи другаде. В учебно-тренировъчната работа в клубовете, както и в си стемата на работа с националния тим..."

Обществеността бе развълнувана. В печата се появиха критични забе лежки. Футболната федерация бе обсипана с писма на разтревожени поклонници на кръглата топка. Стано вището на Казимеж Гурски пролича в едно интервю. Ето по-интересните въпроси и отговори:

— Какви промени предвиждате за срещата-реванш с ГФР на 17 ноември?

— Най-големи грижи ми създава дясното крило, десният защитник и средната линия.

— Не се ли страхувате, че в Хамбург ще ни сполети поражение, до каквото се стигна преди години в Рим в мача с Италия? Все пак обаче ще трябва да атакуваме...

— Девизът, че нападението е най добрата отбрана, според мен вече се нуждае от корекция. Сега играта се води с всички сили както в нападение, така и в отбрана. Във всеки случай нямаме намерение да разчитаме на „бетон" с мисълта за възможно най-минимална загуба.

— Говорим за най-близките срещи, но какво е ръководното ви начало за по-нататък — квалификациите за световно първенство с Англия и Уелс.

— Те са предвидени за 1973 г., но още отсега мислим за тях. От тая гледна точка се мъчим да уточ ним международния ни календар. Става дума за подбора на подходящи спаринг-партньори преди важни те изпитания. Идеята е да имаме от бор със средна възраст 23 години.

*

Поляците са обезпокоени, но и за грижени да излязат от затрудненията. А и прави са, когато казват: „Футболистите играят така, както умеят, пък и както им позволява противникът..."

Материалите са подготвени от Димитър ПОПДИМИТРОВ, Иван ЖЕЧЕВ и Митьо ЕКСЕРОВ.

На тях разчита аматьорският отбор на Испания: прави — Уриарте, Криспи, Жозе Мануел и Кастро: клекнали — Микел, Куеста и Босмедиано.

В ИСПАНИЯ
МАЛЦИНА СЕ ВЪЛНУВАТ ЗА ОЛИМПИЙЦИТЕ

В страните с развит професионален футбол по начало малцина се интересуват от аматьорите. Не прави изключение и Испания — осо бено сега, в дните на големия международен кипеж по европейските терени. За испанците това бе нерадостно време: попарени бяха и последните им надежди за участие в четвъртфиналите на европейския шампионат, където ще се състезава отборът на СССР; шампионът „Валенция" и носителят на купата „Барцелона" отпаднаха от клубните турнири. Но пак никой не мисли за аматьорите и за мачовете им в олимпийския турнир. А тия момчета безспорно заслужават много по вече. Навлязоха в квалификациите с реноме то на европейски шампиони за аматьори и достойно го защитиха в двата мача с Турция, независимо че в началото на годината не играха толкова силно, колкото се очакваше от тях и колкото могат.

И на софийски терен испанците ще разчи тат на същите основни единици, които ги из ведоха във втората фаза на квалификационния турнир:

Вратарят Кастро от „Гихон", една от големите надежди на испанския футбол, преминал с успех през младежкия отбор на страната.

Умният и техничен ляв защитник Вердуго от „Кордова", към когото са хвърлили око някои от големите клубове.

„Звездата" на отбора, маневреният и твърд в единоборствата полузащитник Хосе Мануел от „Гихон".

Бързото и опасно ляво крило Босмедиано от „Лас Палмас". Но силата на нападението, общо взето, ще бъде понижена, защото основният стрелец Сантилян това лято напусна своя клуб „Сантандер" и сключи професионален договор с „Реал" (Мадрид).

Българският олимпийски отбор е играл 30 официални мача, като някои от тях са в актива [и пасива!] на „А" състава. Какъв може да бъде най-силният състав за всички времена! Ние решихме да отхвърлим субективното начало при определянето на този състав и избрахме 11-те само въз основа на броя на участията. Съставът из лезе наистина силен:

НАЙДЕНОВ (10)
РАКАРОВ (12) МАНОЛОВ (12) ХРИСТАКИЕВ (9) ГАЙДАРСКИ (10)
ИВ. ГЕОРГИЕВ (9) КОВАЧЕВ (10)
МИЛАНОВ (9) ЖЕКОВ (11) МИХАЙЛОВ (10) КОЛЕВ (11)

Достатъчно е накрая да споменем, че в актива на този отбор, който така или иначе никога не е играл заедно, са 32 от 64-те гола, отбелязани от олимпийците; че всички състезатели са носители или на сребърен, или на бронзов олимпийски медал. [В скоби след имената са посочени участията в олимпийския отбор].

е щастлив — срещу Великобритания той закръгли своя ак пийския ни отбор.

ОСТЯВА

кна Корея, 3:0 срещу Тай-
срещу Филипините и 3:0 сре
я. Отстраняването на япон-
ляма изненада, като имаме
че през 1968 г. в Мексико
ха „бронзовите медали.

ПА. Ще се състои турнир в
рез март 1972 г.), в който
акичка БИРМА ще участву-
ЛАНД, ИНДОНЕЗИЯ, ИНДИЯ,
и ИЗРАЕЛ.

А. И тук трябваше да се иг
р, но системата бе проме-
ремина се към директно от
е при разменено домакин-
Ж вече победи Ливан и ще
победителя от двубоите
СИРИЯ. Един от тия три от
следния квалификационен
срещне с победителя от
а ИРАН — КУВЕЙТ.

И ЦЕНТР. АМЕРИКА

ГРУПА. Предстои общ тур-
два мача при разменено
— между МЕКСИКО, ГВА-
САЩ И ЯМАЙКА, които из-
бедители в своите подгру-
те два отбора в крайното
ще заминат за Мюнхен.

ЮЖНА АМЕРИКА

IV ГРУПА. Ще се играе тур
умбия, чието начало е оп-
а 26 ноември. Десетте кан
двете места във финал-
са разделени на две под-
— БРАЗИЛИЯ, АРЖЕНТИ-
, БОЛИВИЯ и ЕКВАДОР;
УМБИЯ, УРУГВАЙ, ПЕРУ,
А и ПАРАГВАЙ. Първите
от всяка подгрупа ще об-
ална група, в която съ-
играе по един мач всеки
ки. Първите два отбора от
група получават олим-
ки.

ВИНАГИ ДРАМАТИЧНО

Може би точно това е най-характерно за участието на българските футболисти в олимпийските турнири. Защото всяко от тях е съпътствувано от моменти, които са става ли „гвоздей" на съревнованието.

...Така е било през 1924 г. в Париж — българският национален отбор играл втория мач в своята ис тория и загубил от Ирландия с 1:0. Мнозинството от специалистите били единодушни — голът е отбелязан от засада.

...Не бе различно положението и във Финландия (гр. Котка) през 1952 г. Редовното време на срещата СССР—България завърши наравно — 0:0, — българите отбелязаха първи гол, но накрая продължения та завършиха 2:1 за СССР.

...Историята се повтори на след ващите игри — България отстрани Великобритания с 2:0 и 3:3 в предварителните срещи, игра отново с островните футболисти и в Мелбърн (те бяха допуснати поради отказ на други страни), прегази ги с 6:1 и на полуфинала загуби от СССР. След като отново имаше продължения, отново напред излязоха българите и отново СССР се наложи с 2:1.

...До олимпийския турнир в Италия (1960 г.) България стигна, след като елиминира силни противници (СССР — 1:1 и 1:0 и Румъния — 0:1 и 2:1), наложи се в Италия над ОАР с 2:0 и над Турция с 3:0 и след равен мач с Югославия — 3:3 — отпадна от борбата и остана без медал.

...Токио остана само мечта за българските футболисти. Като участници в световното първенство в Чи ли те нямаха право да играят със своя първи състав, докато съперниците в същата група не страдаха от тези ограничения. Албания бе наистина на преодоляна (1:0 и 1:0), но „А" отборът на Румъния бе по-силен — 1:2 и 0:1...

...Всичко обаче бе платено с „лихви" на последната олимпиада, макар че в повече от срещите нашата страна не бе представена от най-силните си играчи. Въпреки то ва Турция бе победена с 3:2 и 3:0, „А" съставът на ГДР бе отстранен с 4:1 и 2:3, за да бъде предприето презокеанското пътуване. След 7:0 срещу Тайланд, 2:2 с Чехословакия и 2:1 срещу Гватемала нашият отбор спечели по жребий срещу Израел (1:1 на четвъртфинала), наложи се сензационно над домакините (спомнете си развоя на мача срещу Мексико — 2:0 за България, 2:2, 3:2 за България!...) и накрая стана жертва колкото на недисцип линираността на някои състезатели, толкова и (повече!) на своеобразното и злонамерено ръководство на съдията Диего де Лео. Финалът завърши 4:1 за Унгария, след като българите водеха с 1:0 и... завършиха мача с 8 души.

...Не започна ли драматично и тазгодишното участие на България? Стартът бе със загуба от Великобритания, „изкупена" многократно в София. Не предвещава ли това, че ще има много трудни срещи и в бъдеще — срещу Испания и (особено!) срещу Полша.

ДОСЕГА:

● България е играла 30 мача на олимпийски (и предолимпийски) турнири. Балансът, граден срещу представители на 16 страни, е положителен — 16 победи, 5 равни мача и 9 загуби при голова разлика 64:35.

● Най-много участия в олимпийски срещи имат М. Манолов и К. Ракаров — по 12, Ив. Колев и П. Жеков — по 11, Найденов, Ковачев, Гайдарски и Ат. Михайлов — по 10.

● Най-много голове са отбелязали П. Жеков — 9, Д. Миланов и Ат. Михайлов — по 7, Ив. Колев и Т. Диев — по 5.

Веселинов стреля и отбелязва единствения гол за България на олимпийски финал (Мексико, 1968 г.)

Силата е в силния пол

МОСКВА, специално за „СТАРТ“

В досегашните олимпиади само веднъж съветските лекоатлети са побеждавали своите основни конкуренти — американците. Това беше преди 11 години в Рим. Оттогава не сме изпитвали сладостта на победата в тоя най-широко застъпен спорт в олимпийската програма. Трудно е да се каже дали ще постигнем успех и в Мюнхен: към двете челни лекоатлетически държави непрекъснато се приближават редица други страни — ГДР, ГФР, Франция, Полша, Унгария, Италия, Финландия, Швеция, Чехословакия. Дори най-закоравелите расисти се научиха да произнасят правилно имената на някои африкански лекоатлети. Имам предвид Кейно, Бикила Абебе, Гамуди, Бивот. Сега на дневен ред са Джипчо, Асад, Абу Буа... Латинска Америка също вече дава признаци на живот. През тоя сезон кубинецът Перес отне световния рекорд на троен скок от нашия Виктор Санеев, отне го с помощта на... съветския треньор Леонид Шчербаков — бивш световен рекордьор в същата дисциплина.

Естествено към олимпийските медали ще протегнат ръка и най-добрите атлети от Азия, Австралия и Нова Зеландия. Затова твърде неразумно е да се говори за съотношението на силите в световната лека атлетика сега, десет месеца преди олимпиадата. И все пак СССР разполага с изпитани бойци, от които могат да се очакват олимпийски награди, па макар и не от най-висока проба.

Надежда Чижова дори с неизлекувана трав ма успя да отнеме световния рекорд на олим пийската шампионка от ГДР Маргита Гумел, а след това вече имаше психологическо превъзходство над нея в редица отговорни състезания — европейското първенство, тройния мач СССР — ГДР — Полша и т. н. Надя притежава истински сибирски характер, шлифован в знаменитата школа на ленинградския треньор Виктор Алексеев, а това вече значи нещо.

Талантът на Фаина Мелник за разлика от Чижова „разцъфна“ късно. Надежда се стреми да извади от равновесие и да победи основните си конкурентки още в първия опит, а Фаина демонстрира завидна психическа устойчивост — постига успехите си в последното хвърляне. И на Спартакиадата на народите на СССР, и на европейското първенство в Хелзинки дискът й литна най-далече в шестия опит. А в Мюнхен по време на предолимпийските международни състезания Фаина демонстрира своята универсалност, като изпрати уреда отвъд флагчето на рекорда още при първото си влизане в сектора за хвърляне. Сега Фаина е истински щастлива, защото възстанови съветския приоритет в тая дисциплина, в която едно време на олим пийския пиедестал се качваха само наши спор тистки.

Чижова също е продължителка на славни традиции — преди нея олимпийски шампионки са били Галина Зибина, Тамара Тишкевич, Тамара Прес. А останалите ни представителки — в скоковете, хвърлянията и бягания — трудно биха укрепвали славата на Евгения Сеченова, Галина Виноградова, Галина Бистрова, Вера Крепкина, сестрите Прес и многото други велики имена в историята на съветската женска лека атлетика.

При мъжете положението изглежда по-добро. Нали тъкмо „силният пол“ помогна на нашия сборен отбор да завърши наравно тазгодишния мач със САЩ отвъд океана, беше най-силен в първенството на континента. И тук разполагаме с група закалени бойци, кои то не биха трепнали от нищо. Да вземем Янис Лусис. Четири пъти той се окичва със званието най-силен копиехвърлач в Европа и как то изглежда, ще се помъчи да подплати постоянството си с олимпийска титла. Никой в света не може да се сравнява с него по стабилност на хвърлянията над 90 метра. Благодарение на Янис копието стана истински национална дисциплина на латвийците. Пак благодарение на него в Мюнхен можем да

Рекордьорката на СССР Антонина Окорокова—Лазарева с трето постижение в историята — 188 см, ще търси реванш в Мюнхен...

очакваме успех и от неговия земляк и съименник Янис Доницш. Всички — и то не само сред съветските атлети — обичат Янис за открития му и честен характер, за готовността да се притече на помощ дори на най-големия си съперник, за огромната му ерудиция в техниката на хвърлянето.

Спринтьорите са галени деца на нашия кос мически век. Бегачът на дълги разстояния е длъжен да побеждава едва ли не във всички дисциплини, за да се изравни по популярност със спринтьора, който се състезава само на 100 метра. А Валери Борзов е еднакво силен и на 100, и на 200 метра. На 100 метра той е побеждавал — и неведнъж — американските чернокожи звезди, а това не е малко. Вдъхновеното му бягане на 200 метра по време на спартакиадата говори за огромен потенциал. Борзов умее да запазва набраната скорост по цялото 200-метрово разстояние, дори да я увеличи пред самия

Надежда Чижова притежава всички титли, освен... олимпийската...

Олимпийският и европейски шампион Янис Лусис

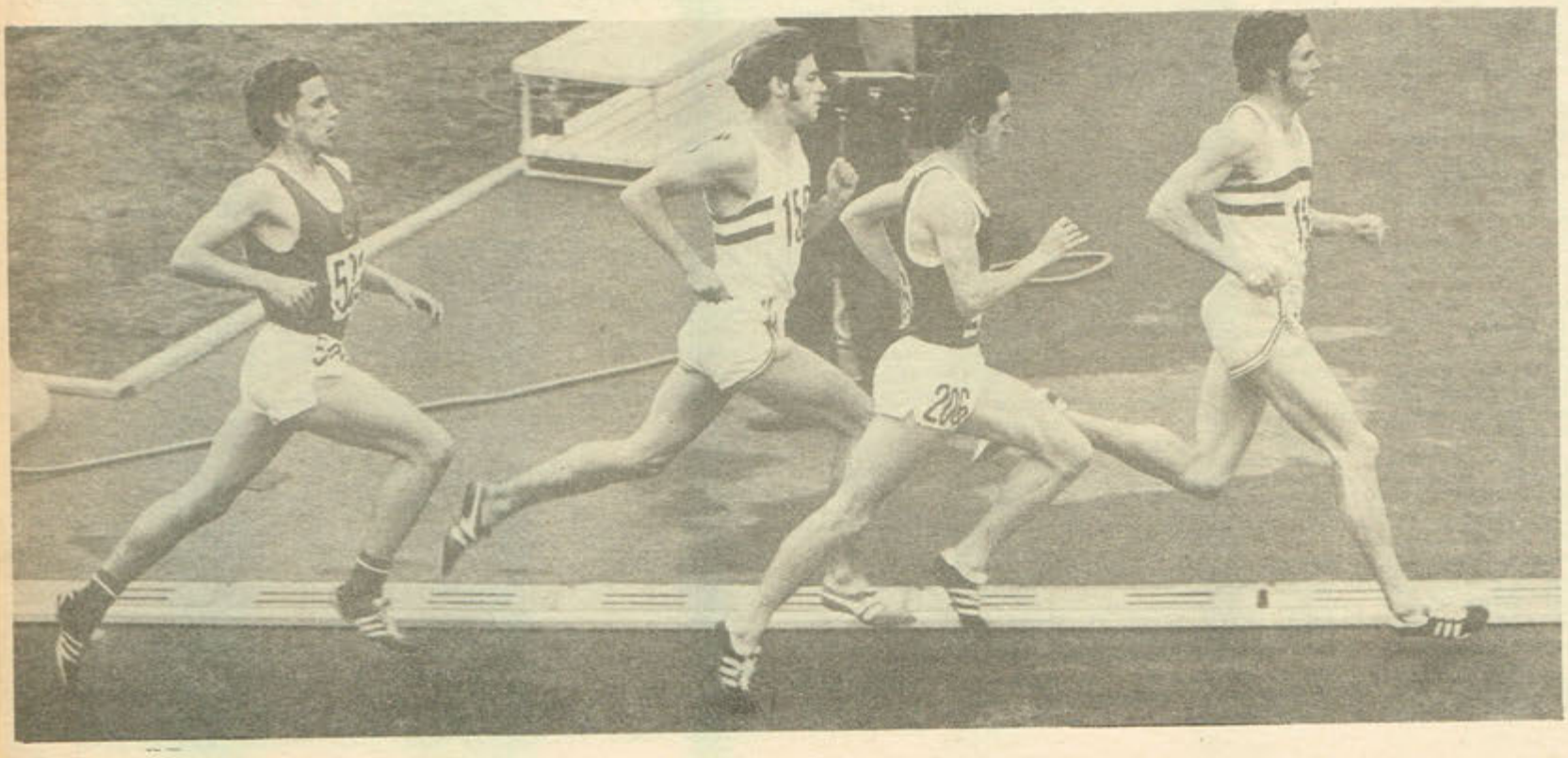
финал. Заедно със своя треньор, кандидата на биологическите науки Пиотровски, Валерий много разумно изразходва енергетическите си ресурси, умее да се изцеди докрай в най-важното състезание. А това означава, че на олимпиадата в Мюнхен ще може реално да претендира за една от най-високите награди.

Евгений Аржанов. Заедно с Борзов той спа да към представителите на „новата вълна“, у които характерна черта е самодисциплината, съзнателното, интелектуално отношение към тренировките и състезанията.

Сред мъжете има много други силни спор тисти, които ще се борят за медали от различен метал. Това са скачачите Санеев, Шапка и Ахметов, хвъргачите Бондарчук, Гамски, Войкин, бегачите Шарафетдинов, Скоморохов, Гавриленко, Стукалов, Бите, майсторите на спортното ходене и много, много други.

Юрий САЛОМАХИН

Евгений Аржанов (на четвърта позиция) с великолепния си спринт се явява претендент № 1 за олимпийската титла на 800 м...

ПАНОРАМА

Организаторите на зимните олимпийски игри в Сапоро още отсега изпитват сериозно безпокойство във връзка със снега и доброто състояние на пистите през февруари, в дните на предстоящата голяма борба за олимпийските награди. Те се опасяват обаче не от недостатъчна снежна покривка, а тъкмо от обратното. Въпреки че Сапоро е почти на морското равнище, климатът в тоя район е такъв, че снеговалежите са твърде обилни. Затова за разчистването на снега се подготвя истинска армия от 1000 души, които ще си служат с най-модерни съоръжения. И все пак никой не може да даде пълна гаранция, че пистите ще бъдат в най-добро състояние по време на състезанията, защото всичко зависи и от капризите на природата.

*

Любителите на спорта помнят добре имената на Томи Смит и Джон Карлос — двамата чернокожи спринтьори, които по време на олимпиадата в Мексико през 1968 г. спечелиха съответно златен и сребърен медал за САЩ в дисциплината 200 метра. Едва ли някой е забравил вдигнатите им юмруци в черни ръкавици при почетното им награждаване на олимпийската стълбичка. Така двамата доблестни спортисти изразиха протеста си срещу расовата дискриминация в своята страна. Къде са сега Смит и Карлос! Защо не се чува нищо за тях! Преследвани поради политическите си убеждения, и двамата са емигранти в Канада. Отидоха там, за да продължат спортната си кариера като... професионални играчи на американски футбол. И докато изкарват прехраната си, изложени на всички рискове, които съпровождат тая жестока игра, ръководителите на леката атлетика в САЩ все още им търсят достойни заместници. Спринтьори от подобна класа трудно се намират и създават. А до Мюнхен вече остават само девет месеца...

*

Председателят на МОК Ейвъри Брънделдж е уведомил с писмо олимпийския комитет на Венецуела, че поради намеса от страна на правителството в независимостта и автономността на спорта Венецуела се изключва временно от участие в олимпийските, панамериканските игри и игрите на Централна Америка.

*

Японците са се погрижили да „заключат“ вратата на своя хокеен отбор за олимпийския турнир в Сапоро с помощта на един канадец — Осаму Вакабаяши, който е от японски произход (това личи добре от името му) и неотдавна е получил японско поданство. Вакабаяши е 26-годишен и се ползува със славата на един от най-добрите канадски вратари аматьори.

*

Кой ще запали олимпийския жертвеник при тържественото откриване на XX олимпиада в Мюнхен! Това е един въпрос, който продължава да вълнува организационния комитет на игрите. Предложението тая чест да бъде предоставена на някоя хубава и известна спортистка отпадна, за да не се повтори идеята, осъществена през 1968 г. в Мексико. Като най-вероятен факлоносец на последния пост засега се сочи западногерманският лекоатлет Вили Холдорф — олимпийски шампион по десетобой от Токио. Решено е, че спортистите на всяка секция ще влязат на олимпийския стадион в Мюнхен при откриването на игрите под звуците на музика с национални мотиви. Така например съветската делегация ще дефилира под звуците на „Калинка“, а при появяването на бразилците ще прозвучи самба. Спортните делегации на около 135 страни ще се подредят в две колони на терена. Точното място за застаряне на всеки от участниците в церемонията ще се определя с помощта на електронна машина. По традиция ще бъдат пуснати и гълъбите на мира. В тоя момент всички спортисти ще бъдат обърнати на изток, за да приветстват символа на мира и дружбата между народите.

ФУТБОЛЪТ в близки и далечни страни

НЯКОЛКО РЕДА ОТ FRANCE FOOTBALL А «ХЕМИ» (ХАЛЕ)

Под горното заглавие френският футболен седмичник „Франс футбол" помества кратка бележка, в която между другото четем:

За този случай се говори малко. Несправедливо много. Отпадането на „Хеми" (Хале) от турнира за купата на УЕФА отвори път на холандския „Айндховен" към следващия кръг, където негов противник ще бъде „Реал" (Мадрид). А отборът от ГДР заслужаваше друга съдба, друга участ. Защото трябваше да напусне турнира след кошмарен пожар в хотела, избухнал преди мача-реванш в Айндховен. Последиците са известни: един мъртъв и трима тежко ранени футболисти, плюс един пребит отбор..

Ръководителите на „Хеми" веднага върнаха играчите в родината им. Няколко дена по-късно федерацията на ГДР съобщи, че отборът няма да играе срещата-реванш с „Айндховен" и ще бъде освободен от участие в първенството на страната до ноември, за да могат да се окопитят и оздравеят играчите.

Във вихъра на този напрегнат футболен ден в Европа всички вестници посветиха само по няколко реда на катастрофата. И това не е извинение. Когато „Торино" изчезна край Суперга и когато „Манчестър Юн" загуби неколцина футболисти край Мюнхен, всички приказваха много повече. Драмата в Айндховен е по-малка и „Хеми" (Хале) няма известността на своите предходници в нещастието. Но футболът е едно голямо семейство, той не бива да забравя онзи, които страдат.

Докато „Хеми" лекува раните си, няма да е зле, ако УЕФА предприеме някаква акция в помощ на този клуб, станал жертва на фаталната случайност...

«НЕКАКСА» ВЕЧЕ НЕ СЪЩЕСТВУВА

Един от най-именитите мексикански клубове — „Некакса" — вече не съществува. Закупен от група живеещи в Мексико испански индустриалци, занапред той ще се нарича „Атлетико еспаньол".

Това кратко съобщение обиколи неотдавна футболния свят. Трудно е отсега да се гадае по-нататъшната съдба на най-стария футболен клуб в страната на ацтеките, основан още през 1903 г. Много по-късно — чак през 1927 г. — бе създадена Мексиканската футболна федерация.

След въвеждане на професионализма в мексиканския футбол „Некакса" бързо завоюва репутацията си на един от най-силните клубове не само в своята страна. Наред с „Атланта", „Америка" и „Университад" той е един от четирите отбора, които представят столицата в националния шампионат.

Първенството на Мексико по футбол датира от 1903 г. За този продължителен период футболистите на „Некакса" почти винаги са намирали място в призовата тройка, а между 1933 и 1938 г. — в „златното време" на клуба — пет пъти са печелили шампионската титла, неведнъж са ставали носители и на „Купата на президента". „Некакса" е един от постоянните участници в традиционните международни турнири, организирани от Мексико, в които участвуват известни национални или клубни отбори от цял свят.

ПЕТ МИНУТИ С НАНДОР ХИДЕГКУТИ

Сега той е 49-годишен, но не се е променил почти никак в сравнение с 1954 г., когато беше централен нападател на „големия унгарски отбор" от онова време. Само килограмите му са повечко. Ала когато излезе на терена — а това става често в традиционните мачове на ветераните в Унгария — Нандор Хидегкути „работи" с топката не по-малко сръчно и не по-малко умно, отколкото преди 17 години. На всичко отгоре е и интересен събеседник. За да се убедите, ето ви част от един негов разговор с френски журналисти, който се състоя преди малко повече от месец — по времето, когато унгарците гостуваха в Париж за мача Франция — Унгария.

— Според вас, къде беше силата на унгарския национален отбор от петдесетте години!

— Преди всичко в изключителния колективен дух, който ни позволяваше да се разбираме идеално. Ние бяхме съчетание от индивидуалности, които позволиха на този отбор да бъде най-силният от всички досега. Излизахме на терена с намерение да атакуваме и благодарение на тая обща воля индивидуалните качества на всеки можеха да се проявят най-пълно. Освен това обстрелвахме вратата така, че бяхме в състояние от 20—25 метра да вкараме гол на всеки вратар.

— Значи, мислите, че тогавашната ви класа не е достигната от никого — дори от бразилците през 1958 или 1970 г.!

— Високо ценя бразилските футболисти и маниера им на игра, но смятам, че нашият отбор беше по-комплектен и от по-висока класа.

— Не мислите ли, че обща черта на всички големи отбори е любовта към красивото в играта!

— Разбира се. От друга страна, невъзможно е да играеш нападателно, без да строиш добри атаки. Нужно е умение, за да стигнеш до противниковата врата. И тъкмо тогава играта става красива. За жалост днес това е твърде голяма рядкост. Не ми харесва грубата и отбранителна игра, която малко по малко се наложи в цял свят. Още по жалко е, че намаляха и зрителите. И те не обичат този футбол...

— Сега сте треньор на „Спартакус", който участвува във втора група на унгарския шампионат. Как осъществявате на практика своите разбирания!

— Формирах нов състав, като използувах предимно млади играчи. Надявам се, че след време те ще заиграят така, както играехме ние през 1954 г. Засега обаче не съм постигнал особени резултати. Страхувам се, че причина за това е сравнително бедният кадър, с който разполагам.

— В какво направление се развива футболът! Нали вече казахте, че апогеят е бил през 1954 г. и оттогава той непрекъснато се движи по низходяща линия!

— 1954 г. за мене наистина е връх по отношение на световните първенства. Повечето от отборите тогава бяха от висока класа, а представителите на Бразилия, Уругвай, ГФР и Югославия играеха с голямо изкуство. Следващите три световни първенства бяха по-слаби и главна причина за това е появяването на „бетона", който на моменти съвсем принизяваше футбола. Мисля, че след бразилския успех в Мексико мнозина ще се върнат към нападателния маниер на игра. Това е една необходимост.

— Засега обаче нищо не говори, че са почерпени добри поуки от 1970 г. Напротив, отбранителните системи намериха почва дори в Бразилия, където резултатността непрекъснато спада...

— Това наистина е лошо и е трудно да го разбере човек, но ми се струва, че някои други страни започнаха да практикуват по-нападателен футбол.

— Как мислите, футболът има ли бъдеще!

— Разбира се. Той е навсякъде, става все по-популярен. У нас, в Унгария, всички играят футбол, навсякъде човек може да види деца, които тичат след топката. Никога не е имало толкова много отбори, колкото сега. За сравнително кратко време броят им почти се удвои. Формират се отбори от ветерани, от футболисти над 35-годишна възраст, които играят, докато могат. В някои клубове дори се записват възрастни хора, които никога по-рано не са играли футбол. С помощта на топката те укрепват здравето си и намират развлечение. Не мисля, че това, което става в Унгария, е изолирано явление. Постепенно футболът става всеобща слабост.

ГОЛМАЙСТОРЪТ Е УМОРЕН

И през този сезон югославският футболист Йосип Скоблар продължава да играе в отбора на „Марсилия". И очаква да получи „Златната обувка" — наградата, която „Франс футбол" връчва на най-добрия стрелец в Европа. Скоблар заслужи тая чест с отличната си резултатност през миналия сезон. А сега, през есенния дял от френския шампионат, мерникът му не е така точен, голмайсторът е уморен... Топката все по-рядко спира в мрежата след ударите му и може би затова радостта при този гол, който ви показваме в два последователни кадъра, е толкова голяма...

С НЯКОЛКО ДУМИ

Полудя ли футболът? — такъв въпрос поставя в уводната си бележка английското футболно списание „Уърлд сокър". Той е предизвикан от непрекъснато растящата цена на добрите футболисти в Англия. И по-надолу се казва: „Футболната лига явно ще трябва да определи „таван" за преотстъпването на даден играч от един клуб на друг. Неотдавна „Челси" плати 170 000 лири на „Кристал Палас" за Стив Кембър и 200 000 лири на „Бристол сити" за Крис Гар нид. „Продавачите" на свой ред предпочитат с получената сума да наемат по-непрестижни млади, но надеждни футболисти. Не е далеч денят, когато един играч ще се продава за 250 000 лири. За закупения сре 125 000 лири Мартин Чайвърс „Тотнъм" реализирал понастоящем 100-процентова печалба. Тогава колко струва един Колин и може ли човек да си представи цената на Джордж Бест?"

*

Кребият за четвъртфиналните двубои в турнирите на европейските шампиони и носителите на купи ще се тегли на 12 януари. Това ще бъде един важен ден за европейския футбол, тъй като тогава ще бъдат определени и противниците в четвъртфиналните за първенство на континента — „А" отбори и младежки отбори.

*

Шведската футболна федерация потвърди отново решението си за в бъдеще да не допуска чуждестранни играчи в състава на клубовете от елитната група. Една от причините е, че шведите смятат да подбират играчи за националния си отбор измежду играчите на тия клубове, а забраната за използуване на чужденци ще принуди клубните ръководства да полагат повече грижи за усъвършенстване на „местния кадър", вместо да търсят „звезди" в чужбина. Този въпрос засяга много остро някои клубове, които се изкачиха в елитната група с помощта на някои чуждестранни попълнения. Защото забраната за използуване на чуждестранни футболисти не се отнася за клубовете от втория ешелон...

*

Швейцарският благотворителен съвет за спортна помощ възнамерява да организира на 4 октомври 1972 г. мач между сборните отбори на Европа и Южна Америка. Приходите от него ще бъдат в полза на гладуващите деца от цял свят и според швейцарците „това е отличен случай за популяризира не доброто име на спорта"...

*

Западногерманският клуб „Шалке 04" е утвърдил официално една и без това отдавна практикувана професия — „футболен разузнавач". За пръв път обаче във ведомостта на един отбор ще фигурира черно на бяло подобна длъжност, на която засега е назначен бившият футболист Фридел Рауш. Какви са неговите задължения? Да следи предстоящите противници на „Шалке 04" в първенството (и в очакваните международни срещи), да си води бележки за силните и слабите им страни, за особеностите в играта на отбора като цяло и на отделните му футболисти и т. н. Впоследствие тия данни ще се обсъждат с техническото ръководство, за да послужат като материал за изграждане на най-сполучлива тактика. Някои дори вече се осмеляват да твърдят, че подобрените позиции в класирането на „Шалке 04" през този сезон се дължат на умелата работа на Фридел Рауш...

УНИНИЕТО Е ВРЕДНО, КОЛКОТО ИЛЮЗИИТЕ...

Нито един мач на националния отбор – поне в последните години! – не е предизвиквал толкова противоречиви чувства и мисли. . .

Отборът игра така нападателно, както никога досега по не в шампионатен мач. Нямаше и следа от онази прословута „предпазливост “, не пролича нито за момент доскоро твърдата като закон максима „да не получим гол, а напред. . . каквото стане “. Целият състав игра със самочувствие, с настроение, с вяра в собствените си сили. Дълго, в две трети от мача, тази игра въодушевяваше малцината българи на стадиона, караше местните зрители да аплодират, а специалистите – изведнъж да увеличат дозата уважение /колко приятни ни бяха след почивката чудесните оценки на френските журналисти, които направо твърдяха, че „петлите “ трябва да са щастливи, че не са получили един, два и дори – защо не? – три гола. . ./.

А в края на краищата българският отбор загуби от отбор, който бе надигран по всички показатели в продължение на цял час и който не бе нищо повече от равностоен в последните 30 минути. . . И ако търсим истинските корени на тази загуба, трябва с много тъга да признаем, че те са спортно-технически, че на българските футболисти просто не достигна майсторство, за да материализират своето преимущество, че в последния половин час от играта /а нали точно тогава се разиграха основните „събития “ в мача!. . ./ нямаха сили да наваксат онова, което пропуснаха до почивката, че в отбора – като изключим Пенев! – липсват големите личности в средата на терена и /още повече/ в нападението.

. . .**Топката се „заседяваше “ продължително в половината на „петлите “, попадаше често в наказателното поле пред Карнюс,**

а гол не идваше. . .

Нещо повече – с всяка минута ставаше все по-ясно, че той трудно може да дойде. Защото нападенията се развиваха монотонно, без рязка промяна в темпа на атаките; те изглеждаха бавни, толкова бавни, че почти не носеха изненада; нямаше го онова неудържимо спускане към вратата на един Диев например, **което да донесе някаква реална полза от иначе очевидното превъзходство на българите в силата.**

А на всичко отгоре дойдоха отново неточните подавания. Имаше грешки в паса и в средата на терена. Не достигаха до целта си и топки, адресирани отдалеч, и топки, които – от близко разстояние – изискваха елементарно умение. Но „таванът “ на слабостите бе достигнат в последната фаза на атаката. Колко пъти иначе чудесни пробиви по фланговете завършиха без подаванията да бъдат наистина голови!. . . Колко пъти топката бе вдигната пред вратата, въпреки че бе ясно, че нямаше силен играч в борбата във въздуха!. . . Колко пъти иначе остроумни двойни подавания не бяха осъществени заради липса на точност.

И изведнъж стана ясно, че *колективното начало – иначе вярую на нашия отбор, прилагано с умение в защита – е неосъществимо в нападение. Защото за да има силен колектив или най-малко силно звено, е нужна връзка между отделните играчи. А как иначе може да бъде осъществена тя освен с точни подавания?*

Въпреки всичко пред вратата на Карнюс бяха създадени много положения. Но те дойдоха сякаш само за да ни убедят, че съставът е

без истински снайпер.

Нямаше в този мач български нападател, който умело да избира позиция за стрелба. Играта без топка, доколкото я имаше, не беше целенасочена и много често движението на Петков го извеждаше от опасната зона. Нямаше я и онази мигновена реакция на нападателя, която да го освободи от опеката и го изведе в положение за неотразим удар. Не пролича и непреклонната, злобната в най-добрия смисъл на тази дума стръв към вратата на съперника, онази жажда за гол, която да всява истински страх у противника.

А в същото време в играта на нападателите се прокрадна /на моменти дори очевидно пролича!/ страхът от отговорността. Неведнъж търсенето на най-изгодното положение за удар като че повече прикриваше желанието на един Бонев, Колев или Дерменджиев да се застраховат срещу евентуален неуспех. . .

Така голове не се правят!. . .

. . .Впрочем вероятно най-много ще бъдат запомнени пропуските пред вратата на Карнюс при 1 : 0 за България, при 1 : 1. . . Убеден съм, че това не е случайно. В тези моменти на нашите играчи

вече липсваше свежест.

Може би ще бъде пресилено, ако се каже, че след почивката българският отбор игра практически с девет пълноценни /макар че спадането във възможностите и на някои от тях бе очевидна/ играчи. Но повече от 30 минути Петков с нищо не напомни, че се намира на терена. Дерменджиев предпочете да се самоизолира на фланга и епизодичното му участие в атаките бе лишено от най-силните му страни – движението и скоростта.

Струва ми се, че точно в тази част на играта бе нужна по-активната намеса на треньора Васил Спасов. Нали казват, че днес футбол се играе с. . . 13 души. Но Петков бе сменен едва тогава, когато само чудо можеше да донесе победата на българите. А втората смяна, колкото и наложителна да изглеждаше, остана неизползувана докрай. . .

ПЕНЕВ, капитанът на отбора, който отново показа, че може да играе на най-високо равнище на всеки терен: „Трудно ми е да се примиря с тази загуба, след като видях колко възможности пропуснахме, колко близо бяхме до голямата победа. Дали съм си дал сметка за рисковете ми в края на мача? Да, но нямаше никаква разлика между загуба и равен мач. . . А чувствувах, че напред имат нужда от подкрепа, от повече устрем. За съжаление нищо не излезе. . . “

Но това бе така или иначе само следствие. Трябваше още веднъж да се убедим колко голямо е неумението да се довеждат състезателите в най-добра форма не когато да е, а четири или пет пъти в годината. Тогава, когато са най-много нужни на националния отбор! А стана така / и не за първи път!. . ./, че игралият отлично в Будапеща срещу Унгария Дерменджиев сега бе далеч дори от обикновената си форма; че един Бонев, от когото се очакваше да бъде и душа, и мотор на отбора, остана само сянка на онова, което бе в София срещу Унгария и особено в Осло; пък и за колцина от останалите може да се каже, че бяха в сряда на върха на възможностите си?

А българският футбол има неизчерпаеми резерви. Трябва да се разчита на ограничен кръг играчи от висока класа. А когато те не са във форма, икономерията се стига до неприятни резултати. . .

Остава накрая въпросът за

изпълнителите

Съвсем нямам намерение да оборвам „законността “ на включването в отбора на един или друг футболист; нито пък да твърдя, че има непростимо пренебрегнати. . .

Но в Нант стана от ясно по-ясно, че и най-добрите намерения да се играе нападателно могат да бъдат компрометирани от липсата на нападатели от висока класа. Едва ли може да се разчита на Петков и Василев да дадат основата на нападение, способно да респектира дори и такъв съперник от средна европейска класа, какъвто бяха французите. . .

Не може да се очаква средната линия в сегашния си вид да даде на състава облик на отбор с нужните възможности на международния терен, когато се разчита единствено на Бонев, чиято изява убедили сме се многократно – неведнъж е далеч от възможностите му.

Трудно се градят успехи и без сигурен вратар. В Будапеща платихме данък на грешките на Михайлов, в Нант – на Филипов.

Кои нови играчи трябва да имат предвид? Има ли точно такива, каквито са нужни (най-малкото теоретически...) или трябва да се търсят по-добри съчетания? Това е голяма и отделна тема...

x x x

Но унинието сега е толкова вредно и опасно, колкото бяха илюзиите, че могат лесно да бъдат поправени големите грешки, допуснати в София срещу Норвегия и в Будапеща срещу Унгария.

Фактът, че националният отбор е загубил всичко точно в момент, когато в него се раждат нещо ново-нападателният стил – е малка, много малка утеха. Но може би точно тя трябва да роди се някакъв оптимизъм. Колкото и да е трудно сега да се говори за него...

В края на краищата мачът с игра в Нант, града на Жул Верн. Значи може да се свърже с нещо...

. . . Само минути след завършването на срещата двата състава присъствуваха на кратък прием, даден в тяхна чест от кмета на Нант. Неговото приветствие бе колкото любезно, толкова и . . . дълго. Когато кметът вдигна първия тост, селекционерът Жорж Булон, застанал някъде към последния ред, ми каза:

– А аз ще пия за моето собствено здраве. Страдах достатъчно много в последните десет дни.

Булон отпи глътка „Мускаде “ и макар че изглеждаше така изтощен, че не можеше истински да се радва на победата си, продължи разговора . . .

– Преди мача твърдяхте, че единственото, което Ви кара да сте малко по-малко неспокоен, е доброто познаване на българския отбор. На какво разчитахте?

– Винаги е по-лесно да играеш срещу съперник, когото познаваш добре. Вашият отбор, както всеки друг, има слабости (знаете ги по-добре от мен!) и човек може да разчита на това . . .

– С нищо ли не Ви изненада нашият състав?

– Напротив – бях учуден от изключително високото темпо, което той наложи. Не бях виждал българите да играят така . . .

– Не излезе ли това нож с две остриета?

– Може би . . . Българският отбор игра с това темпо един час. А мачът продължи 90 минути . . .

БУЛОН:

«ЩЕ ПИЯ ЗА МОЕ ЗДРАВЕ!»...

– Бяхте ли изненадани от много нападателната игра на нашия отбор? След мача ни с Унгария в Будапеща Вие се възхищавахте от умението му да контраатакува в стил „Интер “ от времето на Хеленио Херера . . .

– Очаквах това. Ние не можехме да разчитаме на пет гола разлика от двата мача. Вие имахте по-добри възможности да изпреварите Унгария. Беше логично да очаквам, че вашият отбор няма да губи нито минута в отбрана . . . А сега искам да видя моя нещастен колега.

Жорж Булон взе от бюфета две чаши и се отправи към Васил Спасов. А той преживяваше наистина тежко загубата . . .

– Играхме нападателно. Не ме слете, че това бе плод само на необходимостта да спечелим на всяка цена. Имаше и това, разбира се. Но именно офанзивната игра ще бъде стил на националния отбор в бъдеще. Този път не успяхме, но това не значи нищо. Ще продължаваме по същия път. Никой може да кажат, че сме загубили, защото нямахме шанс. Това не е точно. Ние просто не можахме да реализираме многобройните положения, които създадохме. Най-лошото е, че най-изгодните от тях бяха пропуснати не от друг, а от самия Бонев . . .

Материалите са написани от Ми ЕКСЕРОВ, наш специален пратеник Нант.

ДА НЕ ПРОПУСНЕМ И УТЕШИТЕЛНАТА ПЕЧАЛБА В РЕН!

Всички подробности от срещата на младежите в Стара Загора са вече известни. Победихме „петлетата “ с 1 : 0, но това беше една измъчена победа с гол от дузпа. Нашите футболисти играха незадоволително с изключение на Ив.Стоянов, който вършеше много работа по цялото игрище. А насреща имахме един амбициозен отбор, който положи много усилия да се представи добре, но не блестеше с някаква висока класа. Само снажният, тъмнокож Трезор (№ 5) направи впечатление с изключително рационалната си игра и едва ли не сам спираше всяка атака на беззъбото ни нападение.

В групата на младежите остана само един мач – Франция–България на 5 декември в Рен. Французите нямат никакви шансове да стигнат до четвъртфиналите, те заемат твърдо последното място между четирите отбора в нашата група. Но това не означава, че лесно можем да вземем от тях две или една точка, колкото е необходимо, за да бъдем ние първи. Напротив, в Стара Загора видяхме, че гостите в много отношения играят по-правилно от нас, имат по-бързи футболисти, движат се много повече по целия терен. Точно затова във Франция се очертава труден мач. Съставът, който ни представи в Стара Загора, има много слаби пунктове. Отбраната не действа достатъчно стегнато, направи много пропуски /особено през първото полувреме/ и не е сериозна преграда за френските нападатели. Бароков /Берое/ бранеше отдясно, но Орманджиев му гласува доверие само 45 минути. През второто полувреме треньорът потърси сложни разместания, за да изпрати Мумджиев на мястото на десния бек. Този ход наруши ритъма на играта в средната линия и въпреки, че след това влязоха Димитров /Берое/ и Василев /Етър/, които обикновено играят в тази зона, не се получи желания ефект. В нападението Христов, Михайлов, Панов и Марашлиев не показаха с нищо, че може да им се гласува доверие в един решителен мач.

За срещата в Рен е необходим по-бояк отбор. В него могат да играят и някои състезатели /на определената възраст/, които сега стоят на резервната скамейка на „А “ отбора или даже са в първия състав /Денев, Б.Колев/.

Ако искаме да не пропуснем възможността за първо място на младежите, треньорите Орманджиев и Младенов трябва да използуват трите седмици до 5 декември и да сглобят по-силен състав.

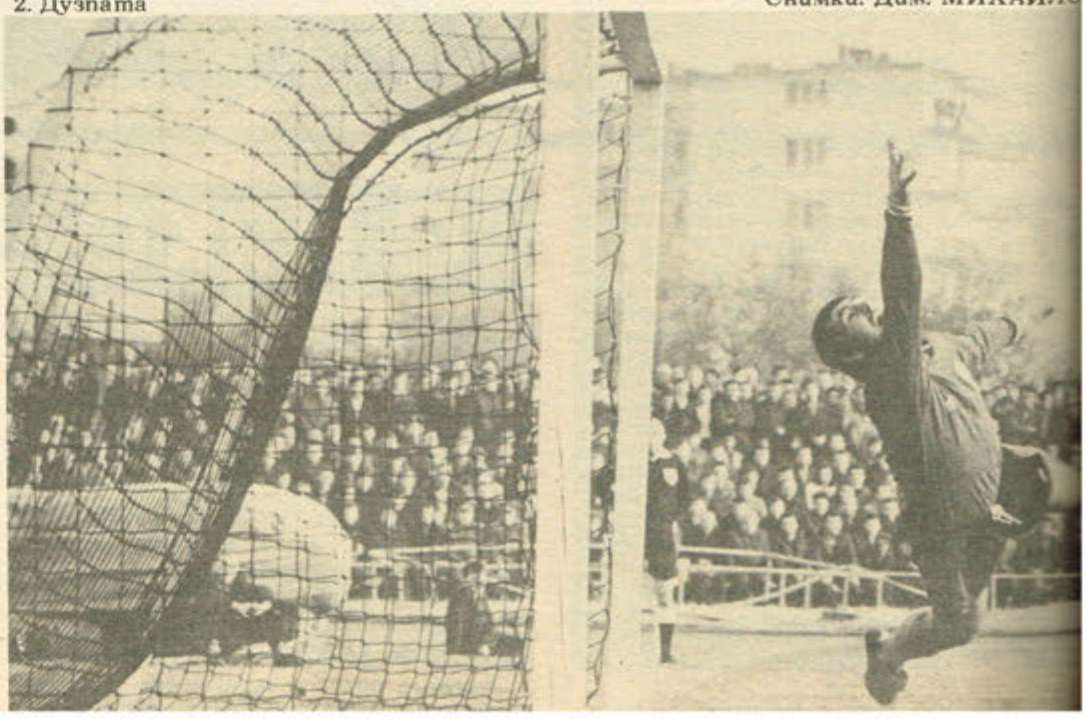
Димитър ДЖАРО

Снимки: Дим. МИХАЙЛО

1.Атанас Михайлов в плен на французите. . .

2. Дузпата

Кръгът в групата на майсторите обещаваше със съботните си мачове да бъде сензационен. Програмата позволяваше това. . . Но двете победи на чужд терен, които едва ли са били в тон с предвижданията, бяха последвани преди всичко от победи на домакините. Макар че в някои случаи и те не бяха от най-очакваните. . .

И в резултат – шампионите спечелиха още две точки аванс, докато в същото време плевенският „Спартак “ изостана с още една точка зад солидния блок застрашени отбори.

А зрителите имаше какво да видят – най-малко 29-те гола. Но (не е ли странно това?) в тази богата реколта от 3,22 гола средно на мач националите отново имаха твърде малък дял! Но за това – отделно...

И един приятен факт – изтъкнатият нападател Динко Дерменджиев игра своя 300-тен мач в групата на майсторите. И нека веднага подчертаем, че с това постави чудесен рекорд за постоянство – и 300-тите си мача Дерменджиев е играл в „Тракия “!

Централният нападател на „ЖСК–Спартак “ Недев стреля неотразимо – резултатът стана (временно...) равен.

ТЕМА, ПОДСКАЗАНА ОТ НАЦИОНАЛИТЕ:

И ПАК МНОГО ПРОПУСНАТИ ГОЛОВЕ...

На мача Франция-България в Нант многократно възкликвахме с съжаление, когато наши състезатели пропускаха да реализират голове, които изглеждаха готови. Бяхме огорчени. Но може да се каже, че бяхме изненадани. На такива сцени сме привикнали от игрите в нашия шампионат.

Да вземем например трите мача в София в последния кръг. Бяха вкарани доста голове (10). Но колко много бяха пропуснати! Защо?

ИГРАЕМ „НАИЗУСТ “

Изброихме около десет случая, които Мл. Василев бе в хубав обив от единия или другия фланг. Но фактически само веднъж, в 13-та мин., той напълно съсредоточено и внимателно подаде на свой партньор, за да може онзи да реализира точно. За съжаление в този случай отклонението на вниманието в тази посока му бе попречило да контролира най-добре топката и без да бъде препятствуван, той бе позволил тя да излезе вън от игрището! (Разбира се, голът не бе признат). В останалите случаи най-често центрированията бяха „заради центрирането “ – и ползата от това бе нищожна.

Но това не е слабост, която може да се припише само на Мл. Василев. Тя е повсеместна болест на крилата. Обикновената картина е онзи, който умее да пробива, да не подава по най-рационалния начин. И стават големите разминавания пред вратата, които предизвикват възгласите на съжаление. . .

ИГРАЕМ СЛОЖНО

Няма нищо по-силно от простото действие. То е най-резултатно. Но това не искат да разберат някои състезатели и ненужно усложняват и своя живот, и този на колегите си, включително и при головите положения.

В 41-та мин. на мача „Академик “ – „ЖСК-Спартак “ пробив отдясно и силно прехвърляне на топката изненадаха защитата на гостите и трима нападатели се озоваха срещу един защитник и вратаря (при това защитникът бе в нестабилно положение и не можа в първия момент да се намеси ефикасно). Но Любенов, у когото попадна топката, вместо да отиде право срещу вратата по свободното поле, започна да се бави, като че ли обмисляше някакъв друг ход, придвижи се бавно, изложи се на атаката на окопитилия се защитник – и провали златен шанс.

Така бе с Цеков (Лок-Сф.) през първото полувреме на мача с „Лъсков “, когато бе елиминирал почти и вратаря и в сложни заврънкулки изтърва контрола над топката. Така бе в същия мач и с Ат. Михайлов, който в 84-та мин. се понесе към вратата на противника, но забави удара, който пък после изобщо не се получи поради съпротивата на защитниците и вратаря.

СЛАБА ТЕХНИКА НА УДАРА

Всяко голово положение не може да се реализира – това е ясно. Човекът не е машина, при това той среща противодействие на съперниците. Досадно е обаче, когато пропуските са чести и са причинени от недостатъчна техника на удара. На всеки мач се срещаме с това. В събота например „Лъсков “ до 20-та минута пропусна 9 голови положения, кое от кое по-удобни. В основата на неудачите най-често беше техниката на удара. . .

Прави впечатление, че все още не се работи както трябва върху ефикасността на свободните удари. Дори някои добри изпълнители в миналото (Жеков, Ат. Михайлов, Бонев) като че ли са забравили онова, което са знаели ... А Г. Манолов („Етър “) с гола си ни напомни, че в арсенала на техническите средства имало „ножица “, която като че ли вече бяхме забравили. . .

Все пак да бъдеш изявен майстор на гола – за това се иска талант. Всеки тим, който иска да конкретизира някаква своя сила, трябва да има поне един такъв играч. Така е и за националния отбор. Нямахме голмайстор в Нант. Поканените за срещата с Гърция нападатели не бяха много успешни в последния кръг. Само Панов реализира гол от игра и Мл. Василев – от дузпа.

Проблемът остава. . .

Александър ЯСНИКОВ

Още един удар на П. Жеков, който приближава върха в класирането на голмайсторите...(Из мача ЦСКА „Септ. знаме “ – Етър “)

ПРОПУСКИ НА НАПАДАТЕЛИТЕ, ГРЕШКИ НА ЗАЩИТАТА...

Добро е само онова, което завършва добре. . . Тази мисъл вълнуваше футболистите на „Левски-Спартак“ след срещата им на варненския стадион „Юрий Гагарин “ с „Черно море “. Двубоят започна добре за вицешампионите и завърши неочаквано зле.

И бе съвсем естествено, че настроението на софиянци бе миньорно. Янко Кирилов като че изрази общото мнение:

– Победихме се сами! Водехме в резултата, доминирахме през цялото първо полувреме, а после позволихме всичко да отиде по дяволите. .

Подкрепиха го мнозина. Не се различаваше и мнението на стария треньора Йончо Арсов:

– Наистина се бихме сами...На разбора преди мача многократно предупредих Гайдарски, който пряко отговаряше за Богомилов, и Ивков, който трябваше да му се притичва на помощ, да внимават много при вдигнатите пред вратата топки, тъй като лявото крило умее да ги засича опасно с глава. Но на два пъти и двамата изпуснаха Богомилов. Така дойдоха головете, които донесоха победата на варненци. А в изравняването съучастник бе и нашият вратар Михайлов, който боксира лошо топката. . .

Наистина три гола, при които вратарят и защитниците на „сините “ допуснаха сериозни грешки. . . Така ли мислят самите голмайстори? Да!

Здравко Митев: „Видях, че Василев се включва в атака. Притичах пред вратата и лошото отбиване на топката от Михайлов ме улесни. Но искам да отбележа и друго – не срещнах сериозна съпротива от защитниците около мен. . . “

Стефан Богомилов: „Двата гола, които постигнах, станаха заради грешки на „синята “ защита и заради. . . моя добър отскок. При нас тези центрирания с включване в нападение на Василев не са случайни. Заучили сме ги. Разбира се, те не винаги носят голове, но все пак дават добри резултати. Особено ако не бъда добре париран, както стана на мача с „Левски-Спартак “.

. . .И така, след като съперниците си поделиха по едно полувреме надмощие, победата се усмихна на черноморци. Те се наложиха, защото тяхното нападение излезе с по-здрави нерви и с по-точно око пред противниковата врата.

А „Левски-Спартак “, чиято защита отдавна не бе допускала три гола в своята врата, плати данък на пропуснатото до почивката. Именно тогава софиянци можеха да разрешат спора в своя полза. Но пак тогава – още веднъж! – стана ясно, че на техния отбор липсва солиден реализатор. . .

Варна

Веселин ЛЕСИНГЕРОВ
наш пратеник

ИГРАЧИ ОТ ВСИЧКИ КЛУБОВЕ

АТИНА, специално за СТАРТ “

Футболната есен не донесе плодове на гръцкия футбол. . . Нищо вече не помня за направо благодатната пролет, когато „Панатенаикос “ стигна финала за купата на европейските шампиони. Сега всички отбори на Елада отпаднаха от европейските състезавания, като „Панионис “ се оттегли дори дисквалифициран от борбата за неспортсменско поведение на мача с „Ференцварош “.

Сезонът започна добре втората половина на първенството и националният отбор на страната. Той игра вече срещу Мексико и победа бе един интересен в много отношения мач. Преди всичко мексиканците, които бяха „натрупали “ преди това прекалено много лоши резултати, пожелаха този мач да не се състои. Гръцката футболна федерация настояла договорът да бъде изпълнен, мексиканците долетяха и загубиха с 1:0 (гол на Борха в 22-ма минута). За домакините остана само утешението, че в отбора на Гърция бяха включени състезатели от „Панионис “, заети в срещи от европейските турнири, че през целия мач гръцките футболисти имаха надмощие, което обаче не успяха да използват.

„Панионис “, на когото гръцкият печат доскоро разчиташе, сега е на последно място в класирането. А центърът на тежестта на борбата за титлата често се е изместил на север, в Солун, където състави свирят в момента първа цигулка – начело в класирането е „Арис “ с 21 точки от 8 мача (в Гърция за победа се присъждат 3 точки, за равен мач – 2), а третото място е на ПАОК с 19 точки, толкова, колкото има и вторият в класирането – „Панатенаикос “. . . Иначе силните АЕК (Атина) и „Олимпиакос “ (Пирея) сега делят едва петото място.

Неколцина играчи привличат сега вниманието. Говори се много за дошлия от чужбина нападател на „Етникос “ Триантафилос, който прави всичко възможно неговият състав да бъде по-напред от 14-то място. Но особен интерес предизвиква централният нападател на „Панатенаикос “ Антониадис, който е начело в листата на голмайсторите с 10 гола, реализирани в 8 мача. Гигантът от миналогодишния гръцки шампион, доскоро само епизодичен участник в сборния състав на страната, сега играе с пълни сили. Неговите съиграчи строят нападенията си „по английски “ и за изключително високия Антониадис съвсем не е трудно да бележи голове. Но наред с това той показва учудваща за ръста си реакция пред вратата, където винаги е в изгодна позиция за стрелба и наказва всяка грешка на вратар или защитници.

. . .Ето при мази обстановка ръководителят на отбора Бингъм трябваше да събере националите за срещата с България, един важен момент от подготовката на гръцките футболисти за срещата за европейско първенство с Англия. Ръководството на отбора този път не може да бъде недоволно – то има на разположение играчите от всички клубове и в разширения състав не влязоха само онези, които са в слаба форма, които са наказани или контузени.

При това положение българските национали няма да видят срещу себе си повече от 5-6 от играчите, срещу които играха през пролетта. Това са 26-годишният вратар на „Арис “ Христидис, играл 16 мача в „А “ отбора, „метачът “ Тоскас, който макар и само 23-годишен и без особен опит (само десетина мача в „А “ отбора), неговият колега Спиридон, полузащитникът Николоудис, центърнападателят Критикопулос (24 години, 11 мача в „А “ отбора) и разбира се, ветеранът на състава Папайоану, който на 29 години и с 35 мача в първия отбор на страната е играч, без който не може: какъвто и пост да заема – ляв полузащитник, ляво крило или център-нападател,– той е истински водач на отбора – негов организатор и вдъхновител.

Впрочем 17-те, които ще пристигнат в София, са представители на 8 клубни отбора, като нито един от тях няма „мнозинство “ – с по трима състезатели са представени АЕК (Папайоану, Николоудис и Тоскас), „Арис “ (Христидис, Спиридон, Палас), „Панатенаикос “ (Елефтеракис, Икономопулос и Антониадис) и ПАОК (Кургас, Асланидис, Вунарис). А това показва желанието на треньора Бингъм, доскоро селекционер на Северна Ирландия, да изгради един коренно нов състав.

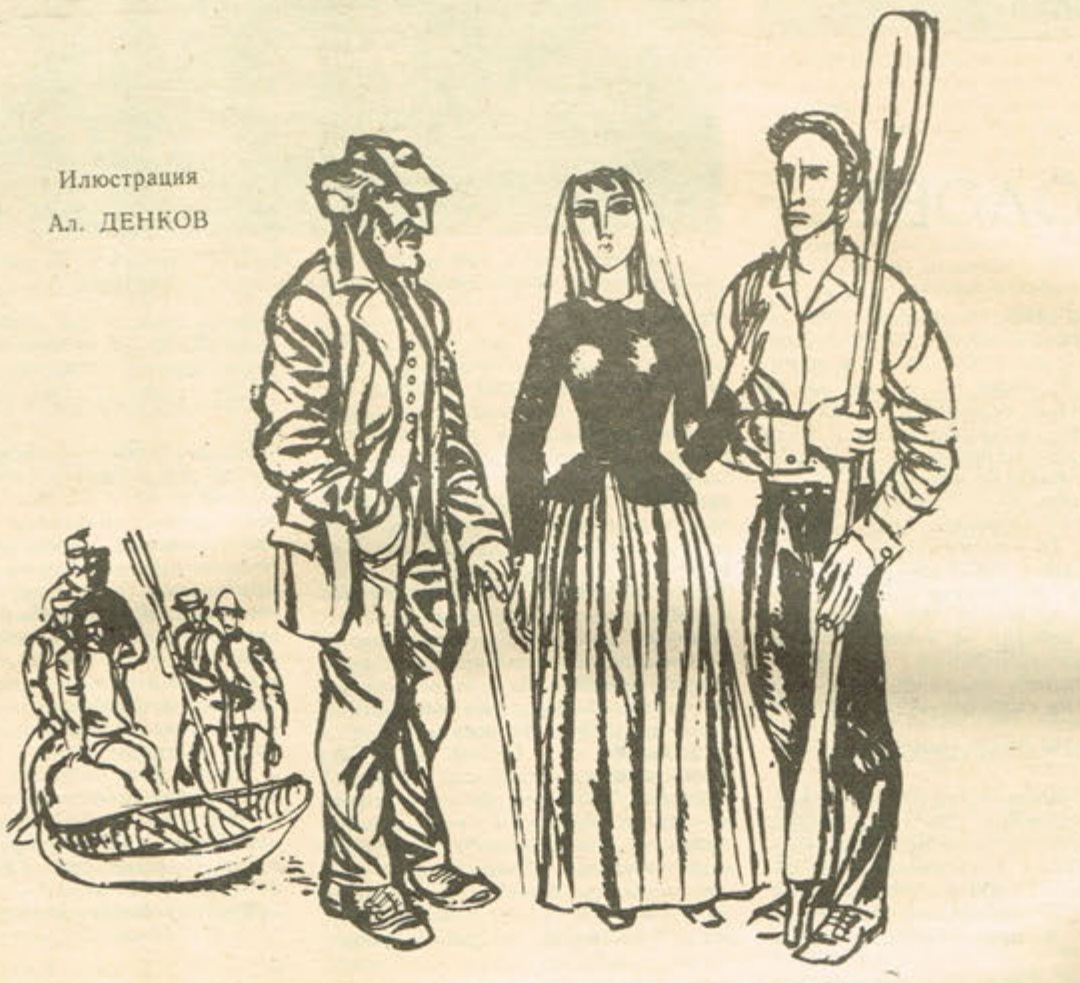
Димитриос СИНЕТОПУЛОС

За „метача “ на „Локомотив “(Сф) имаше много работа. Не помогна нито той, нито вратарят Горанов. „Лъсков “ победи!

Надбягване с лодки

Разказ от УОЛТЪР МЕКИНГ

Илюстрация
Ал. ДЕНКОВ

В навечерието преди празника на св. Патрик Колм отиде на гости у Сорча. Добре знаеше, че там няма да му се зарадват кой знае колко. Разбира се, самата Сорча се радваше, и майка й Сайобан също, и брат й Финтан, но главният човек в къщи — баща й, Донаф — беше убийствено вежлив. Той с такова внимание изслушваше мненията му по различните въпроси, че Колм се изпотяваше.

Съвсем не му се ходеше у тях, но Сорча настояваше.

— Трябва да се срещнеш с татко — каза ваше тя. — Когато те опознае, ще те хареса, въпреки че ти не обичаш морето...

Точно в това беше бедата.

Селото се намираше на брега на Атлантическия океан. Океанът ту се усмихваше, ту се мръщеше, но хората добре бяха изучили навиците му. Смело скачаха в лодките си и ловяха риба.

Само Колм не беше такъв. Не обичаше морето. Според него то даваше твърде малко срещу многото, което вземаше, и той беше съсредоточил всичките си усилия върху своето каменисто поле. Както баща си и той очистваше земята от камъните и я обграждаше с жив плет и високи каменни стени, за да я запази от соления морски вятър. Ако някой напускаше родината, Колм купуваше неговата земя, разораваше я, наторяваше я и се грижеше за нея. Сега той имаше вече двадесет акра орна площ, без да се смятат блатата и шубраците по хълмовете, където ставаше добър лов на диви патици.

В целия окръг само Колм имаше доходна ферма, и то главно поради това, че нито вед нъж не потопи весла в морето. Той засаждаше полята си със скъпи зеленчуци, имаше три млечни крави и всичко продаваше в града. Колм преуспяваше. Когато получи премия от държавата, той свали сламения покрив от къщата си и постави ламаринен. По строи нов обор, покрит с азбест. През студената атлантическа зима тук беше топло и кравите му връщаха двойно направените разходи.

Тогава защо Донаф не го обичаше?

Колм беше едър, с големи умели ръце, които се чудеше къде да дене сега.

Донаф седеше, облегнат на стола, метнал крак върху крак, обут в груби домашни панталони, със сива вълнена риза. Беше надхвърлил шестдесетте, но си оставаше висок, суховат и гъвкав и само посребрените слепоочия издаваха възрастта му. И макар Колм да знаеше, че в синята вазичка на бюфета никога не е имало (и едва ли някога щеше да има) повече от десет шилинга, той разбираше, че не може да се сравнява с Донаф.

„Дали не е по-добре да си отида и вече да не се връщам тук?" — помисли Колм и погледна Сорча. Тя стоеше до масата и поглеждаше на майка си. Тъмносинята басмена рокля я правеше още по-стройна, лицето й беше нежно и бяло, обрамчено с черна къдрава коса. В погледа й се четеше молбата: „Не си отивай!" Не, Колм не можеше да си върне, той я обичаше. „По дяволите старият инат!" — изруга той и седна по-мъжки до стола.

— Та така значи, мистер Колм, вие не обичате морето? — вежливо се осведоми Донаф.

— Не съм казал, че не го обичам — отговори Колм, — но смятам, че у нас му отделят твърде много време. Аз обичам да погреба понякога, да взема лодката и да си хвана риба за вечеря, но мисля, че колкото повече дава човек на морето, толкова помалко получава, и ако то не го довърши съвсем, изсмуква всичките му жизнени сокове.

„Сега окончателно се погубих — каза си Колм, забелязвайки уплаха в очите на Сорча. — И защо се разбъбрах? Дългият език никому не е донесъл добро. Но аз не обичам да лицемеря и ако Сорча действително ме обича, отдавна щеше да избере между баща си и мене."

— Нима искате да кажете, че се боите от морето, мистер Колм? — още по-вежливо попита Донаф и думите му пронизваха като нож.

— По-добре да оставим този разговор — каза Колм. — Просто ние различно се отнасяме към този въпрос.

— Може би сте прав, мистер Колм — съгласи се Донаф. — По-добре да го оставим. Да се разходим ли до кръчмата на Кинли, да изпием по чашка силен портер? А може би вие и портер не обичате?

— Добре — каза Колм. — Тръгваме за Кинли.

„Прощавай завинаги — ето какво значи това!" Той казваше на Сорча, че не бива да ходи у тях. Не му стига кураж да каже направо: „Донаф, ние със Сорча искаме да се оженим и тя ще се радва, ако ти се съгласиш." Цялото село знаеше за него и Сорча. И Донаф знаеше. Но думите му заседна в гърлото му, всичко се провали и ето сега трябва да търси друг изход.

— Ние за малко, Сайобан — каза Донаф на жена си. — Аз ще се върна скоро.

Той подчерта „аз". Сайобан тревожно сви вежди.

— Добре, Донаф — и добави: — Ела пак, Колм!

Това означаваше: опитай още веднъж да се разбереш с Донаф.

— Аз ще ви изпратя — проговори Сорча, излизайки след тях. Щом се озоваха на улицата, тя хвана Колм за ръката, която беше по-далече от баща й, и я стисна със съчувствие и нежност. Ето ти го женското сърце!

— Само не се напивайте там, чувате ли! — каза тя.

Нощта беше мразовита и звездна, вятърът гонеше по небето рошави бели облачета, но Донаф стоеше наблизо и те не можеха да си кажат нито дума.

— Прибирай се, дъще — каза той, — ще настинеш.

До кръчмата имаше половин миля и те я извървяха, без да си продумат. Разделяха ги три фута неприязън. Рибарят и фермерът бяха толкова далече един от друг, колкото морето и полето.

Колм се зарадва, когато влязоха в пълната с народ кръчма. Във въздуха се носеше миризма на портер, на керосин от мъждукащата лампа и тежък тютюнев дим.

Посрещнаха ги с радостни възгласи — повече за Донаф, отколкото за Колм. Поръчаха си две чаши, после още две. Колм седеше мълчаливо, нещастен и самотен. Но ни то веднъж не му мина мисълта, че е по-добре да е рибар, да дружи с посетителите на Кинли и да може без всякакви трудности да поведе Сорча към църквата. Колко проседя така, не знаеше, но по едно време вниманието му бе привлечено от спора на Донаф с братята Конели. Все за същото. „Гребане и самохвалство, мислеше Колм, едното не върви без другото". Братята Конели си приличаха като близнаци. Високи, мускулести, с широки гърди, с гъсти руси бради. Те се присмиваха на Донаф.

— Няма по-добри гребци от нас двамата — хвалеха се те. — Сложи в лодката Файом Мак-Куейл и Гол Морн, та и Кукулейн, а в другата нас двамата с привързани за бедрата ръце, пак ще им дадем четири мили аванс и ще ги надминем.

— Зелени тикви! — отвръщаше Донаф. — Аз съм два пъти по-стар от вас, но само ми дайте едно дете в лодката за баласт и още утре ще ви бия! Прав ли съм, Кинли?

— Ти здраво гребеш — искрено каза кръчмарят — и баща ти, царство му небесно, беше отличен гребец. Ако беше жив и седеше в твоята лодка, в цяла Ирландия нямаше да се намерят по-добри гребци от вас.

— Какво? — закрещя Джеймс Конели. — Какви ги дрънкаш! Този нещастен дъртак Донаф? Някога може и да е знаел да гребе, но за какво става сега? Само да слугува на глупаците туристи, когато ловят риба в езерото.

Донаф изпадна в ярост.

Той ругаеше братята с най-вулгарни думи, а те добродушно се кикотеха. Всички в кръчмата бяха вече полупияни. Струпали се около спорещите, рибарите поддържаха ту едните, ту другите. Донаф беше заел войствена поза като всички старци, чието мъжество и сила се поставят под съмнение. Очите му блестяха.

— Да тръгваме — крещеше той, — да тръгваме още сега! Веднага спускаме лодките във водата, на лунна светлина... Аз сам срещу двама!

— Стига, стига — каза Кинли изплашен, че работата става твърде сериозна. — Стига, момчета, оставете това за утре. Утре по светло ще се разберете!

Колм също беше малко пиян.

— Донаф, не бъди идиот! — зарева и той, надвиквайки всички.

Донаф млъкна и без да бърза, се обърна към Колм:

— Добре, мистер Колм! Много добре. Аз вече се успокоих. Ето какво ви предлагам: утре след обед ще спуснем лодките и ще минем на весла залива и обратно. В едната лодка тия двамата, а в другата аз и мистер Колм за баласт. Всички знаете, че той бъкел не разбира от гребане. И аз ще ви бия. Чувате ли? Какво ще кажете, мистер Колм?

— А може би аз греба по-добре от всички ви! — развика се Колм. — И ще ви докажа, че фермерът и в морето струва, колкото двама от вас!

Колм и Донаф стояха един срещу друг и очите им мятаха мълнии. Колм тресна чашата си на масата и излезе. Изпрати го взрив от смях.

На другия ден цялото село се събра на брега на залива, приличащ на буквата „с". Шест мили бурно море отделяха двата носа, почернели от народ. Всички се смееха, говореха, хващаха се на бас кой ще победи. Колм едва не умря от смущение, докато стигна южния нос. Той все още мислеше, че всичко е било пиянска шега, но като видя събрания народ, разбра, че няма на какво да се надява. Донаф седеше небрежно върху обърнатата лодка. Посрещна го с думите:

— Аз точно си мислех ще дойдете ли или няма да дойдете, мистер Колм.

Колм не отговори. Какво ли си мисли за него пък Сорча?

— А къде са братята Конели? — плахо попита той. Искаше му се през нощта и двамата да са умрели от преживане.

Братята се спускаха към тесния пристан с лодката на рамене.

— Охо, вие сте вече тука? — усмихна се Джеймс. — Аз мислех, че сте избягали зад граница от позор и страх. А къде е Пат?

Пат Кинли трябваше да даде старта. Той вече беше тук. Бършеше чело с голяма кърпа и мислено броеше любителите на портер, събрани от зрелището.

Запъхтяна, дотича Сорча.

— Колм, защо си се захванал с това? — беше й все едно дали Донаф я чува. — На него не му трябва това надбягване, трябваш му ти! После цял живот ще разправя: „Ако не беше тоя глупак фермер с мене, щях да ги бия!" Колм, да се махаме оттук и ако искаш, аз повече няма да стъпя в къщи!

Кой можеше да предположи, че Сорча е способна на това? Какво го спираше? Нищо, освен онази най-първична жажда за победа, която я има у всеки мъж. Не, връщане назад нямаше. Те и преди му се смееха, нищо не губеше.

— Аз ще изляза в морето! Ние сме четирима, само аз не мога да ловя риба, но плувам най-добре от всички, а това нещо значи.

или да взема Сорча?

Колм се отвърна от Сорча. Свали сакото си и грижливо го сгъна върху камъните, свали и вратовръзката си. Братята Конели, в груби пуловери, вече седяха в лодката. Колм с бялата си риза и безупречните ръбове на панталоните си толкова се различаваше от тях, че на брега се разсмяха. Колм стисна зъби. Лодката подскачаше по вълните като тапа. Донаф се отпусна на седалката, Колм седна зад него. Конели се бяха отдалечили от пристана. Донаф силно загреба с веслата и те се отделиха от брега. Колм се опита да съгласува движенията си, но неговите весла се закачиха за тези на стареца и лодката тръгна обратно. От брега се чуха подигравки. Колм се изчерви, стана му горещо.

— Пусни веслата — каза сдържано Донаф. — Гледай ми само гърба: когато се навеждам, навеждай се и ти, когато се изправям, изправяй се и ти.

Колм улови такта. Не за пръв път сядаше в лодка, просто цялата тази история му подействува зле. Изравниха се с Конели. Те ги гледаха подигравателно и се хилеха. Напразно, защото Донаф, който внимателно гледаше брега, пръв видя как Кинли махна с ръка и преди братята да чуят гласа му, старият Донаф вече набираше темпо и изскочи с четири корпуса преднина.

Водата беше зелена и студена, те режеха вълните и пяната непрекъснато ги обливаше. Колм беше целият мокър, ръбовете на новите му панталони бяха загубени завинаги. Скоро от напрежение го заболя лявата ръка. Вълните отклоняваха лодката и за да я изправят, трябваше да се набляга по-силно на лявото весло. Напред-назад. Поталяне-загребване-изваждане... Над раменете на Донаф той виждаше съгласуваните движения на Конели. Струваше му се, че гребат без всякакво усилие. Мускулите под ризата на Донаф ритмично се издуваха. „Яко гребе!" — помисли Колм. Стана му весело. Налегна силно на веслата. Разстоянието между лодките се увеличи.

— По-леко — чу се гласът на Донаф. — Има и обратен път.

Шест мили отиване, шест мили връщане — общо дванадесет. По три мили в час — четири часа! Ще издържа ли аз четири часа? А защо не? Ще видят те...

Те първи приближиха северния нос, но сега Колм виждаше лодката на братята Конели през пелена от болка. Чуваше виковете от брега, но не различаваше нито едно лице — на лявата му длан се беше образувала кървяща рана, протрита от веслото, и болката пронизваше цялото му тяло. Обърнах лодката и болката отслабна — наблягаше сега на дясната ръка. „Греби, греби!" — крещеше Донаф. Струваше му се, че ръцете му се изскубват от ставите и се държат само на кожата. Нещо стягаше гърдите му и въздухът със свистене се изтръгваше от тях. Всичко наоколо беше зелено, не му достигаше въздух, бездната ту го издигаше, ту го спускаше надолу. Още миг и щеше да го разкъса на части. И изведнъж чу нещо невероятно:

— Да се откажем, а, Колм? — питаше старият Донаф. — В това няма нищо позорно. Да спрем, а?

Колм с труд проговори:

— Ти повече не ме наричаш „мистер Колм"!

— Колм, ти си юнак, а аз съм стар глупак! Да се откажем!

— Донаф, ще ми дадеш ли Сорча за жена?

— Колм, десет дъщери да имах, и десетте ти ги давам, но да спрем! Аз направих глупост, а ти се хвана и все още гребеш... Вместо тебе ще закарам на брега труп. Какво ще ми каже тогава Сорча?!

— Донаф, с колко ни изпревариха Конели?

— С повече от пет минути и даже бог да ни е седнеше до мен в лодката, пак няма да можем да ги настигнем.

— Донаф, греби, греби, трябва да ги настигнем!

— Дявол да ги вземе, Колм! Ще опитам. А такава сватба, каквато ще направя аз на Сорча, у нас още не са виждали!

Кой пристигна пръв?

Елате дори сега в това село, отбийте се в кръчмата на Кинли на чашка портер и се осмелете да кажете със сигурност кой е победителят. Ще завършите вечерта със синина под окото. „Не Донаф — Конели бяха пръви!" „Как Конели! Аз видях със собствените си очи, че Донаф ги изпревари!" „Донаф!" „Конели!"

Сам дяволът не може да разбере кой от тях спечели надбягването. Но през онзи ден и четиримата бяха герои. На ръце ги занесоха до кръчмата на Кинли. А Колм всичко потупваха свойски по раменете като вчерашния рибар.

От кръчмата той се затича право към дома на Донаф. Сорча вече летеше насреща му.

— Сорча — отдалече завика Колм, — твоят старец е чудесен човек!

— Странно — отговори Сорча, обливайки се в сълзи, — съвсем същото, дума по дума, той ми каза и за тебе!

Превод: Станка СТОЯНОВА

Абонирайте се за „СТАРТ"

„СТАРТ" – годишен абонамент – 13 лв.

„СТАРТ" – за шест месеца – 6,50 лв.

„СТАРТ" – за три месеца – 3,25 лв.

„СТАРТ" – краен срок за абониране – 10. XII.

Старт

ЗАБАВНИ МИНУТИ

МИНИ СЛУЧКИ

КОЙ Е НАЙ-РАБОТОСПОСОБНИЯТ!

Треньорът на западногерманския национален отбор по футбол Шьон напрз ви изказване, че не е убеден от ползата на безбройните изследвания, които се правят със спортистите. Според него Бекенбауер например щял да остане доста назад при едно такова проучване. Но резултатите го опровергали. Бекенбауер играл 96 пъти с топката и се включвал активно в игра 20 минути през първото полувреме и 16 минути през второто на мача „Байер" — „Мьонхен гладбах", докато Мюлер в същото време играл 70 пъти и съответно 15 мин. и 40 сек. през първото полувреме и 11 мин. и 39 сек. през второто. Нетцер имал 98 контакта с топката, но общо за двете полувремена играл активно едва 24 минути.

И все пак най-работоспособният и подвижен човек на терена бил съдията Обмаер, който бил в движение 62 мин. и 17 сек. . . .

100 ТОЧКИ В ЕДНА СРЕЩА

През 1962 година Норман Чембърлейн постигна 100 точки в един баскетболен мач. Това е изключителен резултат и един от интересните рекорди в баскетбола. За един сезон Чембърлейн е отбелязвал 4509 точки.

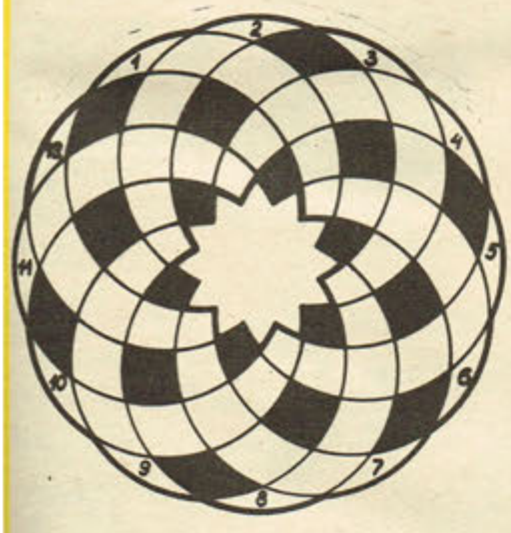
70 КИЛОМЕТРА ДНЕВНО

Преди няколко месеца големият белгийски бегач Гастон Рьолантс се закле, че подготовката му за олимпиадата в Мюнхен ще бъде нещо изключително — всеки ден ще пробягва на тренировка по 70 км! От 1 ноември той започна с тези необикновени порции . . .

40 ДУЗПИ В ЕДНА СРЕЩА

Във футболната среща зз купата на Мексико между отборите на „Леон" и „Закатепец" се постави един своеобразен световен рекорд. След две продължения мачът завърши 0:0. Победи телят трябваше да бъде излъчен след изпълнение на дузпи. След като двата отбора биха по пет, резултатът стана 3:3. След вторите десет показателни удара — 5:5, след третите десет — 8:8. Едва в четвъртата серия „Леон" се наложи с резултат 10:9. Вратарите на двата отбора спасиха 16 от ударите, а пет срещнаха гредите или излязоха в аут.

СПОРТНА МОЗАЙКА

От периферията към центъра нанесете 6-буквени думи

1. Наша гимнастичка, световна шампионка по художествена гимнастика. 2. Съветска кънкобегачка. 3. Наша шахматистка. 4. Съветска гюллетласкачка, световна рекордьорка. 5. Наша гимнастичка 6. Вид строй 7. Известен италиански футболист, 8. Вид състезание 9. Състезание с лодки или платноходи. 10. Популярен чехословашки кънкьор фигурист 11. Австрийска лекоатлетка. 12. Първият алпинист, изкачил най-високия връх на земята — Чомолунгма.

Съставил: Антон ТОШЕВ

ПРЕДСТАВЯМЕ ВИ КАРИКАТУРИСТА

ИЛИЯ ЛИПАВЦОВ

По-трудно — защото ги познаваш. Още повече, когато случаят е следният:

Състезавал се по шахмат, а заболял неизлечимо по футбола.

Юрист по образование, а работи в Софийската филхармония.

Отгоре на всичко е известен като карикатурист.

Ако не го познавах, щях да кажа: противоречива личност. А всъщност надали има по-праволинеен човек — даже когато „Славия" няма нито един спечелен мач, което значи, че е изгубила всички, гордо носи на ревера си бялата значка (включително и на концерти на Караян). В неделя не мърда от София, защото има мачове, та по тая причина не е напред нал в туризма — стигал е само два пъти до Боянското ханче. След мачовете сяда и рисува карикатури, предимно на спортни теми. Досега има отпечатани повече от две хиляди, като първата е през 1945 г. във вестник . . . не е трудно да се познае кой: „Народен спорт". Негови спортни карикатури са препечатвани в СССР, Чехословакия, Франция, Швеция и другаде. Спечелил е две първи награди на конкурси за карикатури и (едно отклонение!) една награда за плакат. Неговите добродушни кръглоглави човечета с очи като топлийки пъплят по страниците на вестниците вече двадесет и пет години. И макар на рисунките да се ритат по краката, в текста си говорят учтиво. Нападатели и вратари, съдии и треньори, деятели и запалянковци — всички са се виждали нарисувани от Илия Липавцов, или както казват хората, „изрисувани". Но надали някой се е разсърдил. Защото хуморът му е създаден с добро сърце и не цели да разперошини сгрешилия, та камък върху камък да не остане от него, а само да му каже: „Ей, човече, я се виж — просто станал си за смях!"

А известно е, че добронамереният и добре насочен присмех е по-ефектен от шамара.

Впрочем стига сме говорили за Илия Липавцов. Нека го оставим той сам да поговори за себе си — с карикатурите си. Наслука, Ильо, на тебе и на „Славия"!

Ясен АНТОВ

Запалил се по хокея.

— Антидопинг-контролът установи, че си сложил две батерии повече!

Без думи

— Брек! [или неудобството да си дъщеря на боксов съдия].

САТИРИЧЕН ОБЕКТИВ

ЕДНА МАЛКА ВИКТОРИНА ВЪВ ВАШИЯ ДОМ...

Опитайте се да направите една малка викторина сред вашите приятели или във вашето семейство. Покажете им тези четири фотоса и им поставете задачата да помислят върху това, какво ли може да казват на своите съекипници или противници показаните спортисти. Определете някаква малка награда за най-остроумния отговор. Ако ви се стори, че той заслужава внимание — изпратете го в „Старт" с надпис „За забавната страница".

7 ДНИ СПОРТ

ФУТБОЛ: Приятелска среща България—Гърция „А" отбори утре, сряда, от 18.30 ч. на стадион „В. Левски".

„А" РФГ — XIII кръг

Ботев — Локомотив Сф

Във Враца	4	1	1	2	5— 6
В София	4	1	1	2	4— 7

Славия — Чардафон—Ора.

не са играли за първенство

ЖСК — Спартак — Берое

Във Варна	8	5	3	0	15— 5
В Стара Загора	7	2	2	3	7— 8

Локомотив Пд — Академик

В Пловдив	7	6	1	0	12— 5
В София	7	1	3	3	4—11

Етър — Марек

Във В. Търново	2	2	0	0	7— 2
В Ст. Димитров	2	0	0	2	0— 2

Спартак — ЦСКА Септ. знаме

В Плевен	18	5	6	7	10—20
В Ссфия	19	0	5	14	12—59

Дунав — Тракия

В Русе	15	9	6	0	31—17
В Пловдив	14	0	2	12	7—40

Левски-Спартак — Черноморец

В София	6	6	0	0	20— 6
В Бургас	6	5	1	0	16— 9

Лъсков — Черно море

В Ямбол	1	1	0	0	1— 0
Във Варна	1	0	0	1	1— 5

Северна „Б" РФГ — XIV кръг — Кърпачев — Добруджа (4 2 4 12—12), Доростол — Светкавица (7 1 8 19—27), Лудогорец — Левски (не са играли), Металург — Локомотив — Мз (не са играли), Кънчев — Бдин (1 0 3 4—9, Академик — Локомотив — Рс (5 2 1 13—6), Раковски — Дунав (3 2 1 16—9), Локомотив — ГО — Волов (7 3 6 22—16), Чавдар — Септ. слава (2 2 0 4—2).

Южна „Б" РФГ — XIV кръг — Сливен — Горубсо (3 8 3 19—13), Балкан — Арда (1 1 2 3—9), Торпедо — Локомотив — Бс (не са играли), Яворов — Сл. герой (не са играли), Марица — Пз — Канев (4 3 9 18—22), Родопа — Граничар (0 2 0 2—2), Велбъжд — Перник (5 2 3 12—12), Димитровград — Пирин (7 7 8 23—24), Миньор — Марица — Пд (не са играли).

БАСКЕТБОЛ: мъже — IV кръг за републиканско първенство на 21 от 18 ч. — Черноморец — Академик Пд, Славия — Ч. море, ВМЕИ — Лъсков, ВИФ — Локомотив, Академик Сф — ЦСКА Септ. знаме, Левски — Спартак — Балкан; **жени** — VII кръг на 20 от 18 ч. — Марица — Левски — Спартак, ЦСКА Септ. знаме — ВИФ, Локомотив — ЖСК — Спартак, Академик — Славия; на 21 от 18 ч. — Перник — Черноморец, Академик Пд — Спортист.

ВОЛЕЙБОЛ: За републиканско първенство — **мъже** — на 19 Арда — Левски — Спартак, Локомотив — ЦСКА Септ. знаме, Септ. слава — Славия; на 21 — Арда — ЦСКА Септ. знаме, Локомотив — Левски — Спартак, Перник — Славия.

Традиционен международен студентски турнир с участието на „Академик" (Сф) от 16 до 20 в Прага.

ХОКЕЙ НА ЛЕД: Втори кръг за републиканско първенство на 20 Академик — Перник, на 21 ЦСКА Септ. знаме — Левски-Спартак, на 22 Славия — Академик и Перник — ЦСКА Септ. знаме.

ХУДОЖЕСТВЕНА ГИМНАСТИКА: Републикански студентски шампионат на 21 в София.

ОТГОВОРИ на кръстословицата от брой 23

ВОДОРАВНО: 1. Милев — Митов — Миков. 2. Асенов — Борац — Воле. 3. Велев — Патев — Шут. 4. Ол — Волен — Некар — Ко. 5. Рен — Вележ — Вокил. 6. Исак — Супер — Велика. 7. Немет — Ролан — Роча. 8. Варак — Тепих — „Вела". 9. „Зенит" — Вилон — Вир. 10. Ас — Симов — Диков — Не. 11. Раб — Нотис — Несин. 12. Инок — Ненов — Йоника. 13. Нарев — Велум — Вико. 14. Алат — Балог — Цена. 15. Василева — Алада — Ен.

ОТВЕСНО: 1. Махорин — Маринов. 2. Ис — Лесев — Сана. 3. Лев — Намаз — Борас. 4. Енев — Керес — Кели. 5. „Волов" — Танин — Вал. 6. „Велес" — Кимон — Те. 7. Велур — Тотев. 8. Иб — Непот — Виневa. 9. Топ — Желев — Сола. 10. Оран — „Рапид" — „Вула". 11. „Ватев" — Нялин — Мол. 12. Цеков — Хокей — ГА. 13. „Вакер" — Носов. 14. Ив — Рилов — Виница. 15. Кош — Личев — Ника. 16. Олук — Калин — Коне. 17. Ветова — Арена — АН.

екран

1 По случай една година от победата на правителството на Народното единство в Чили на централния булевард „Аламеда“ в Сантяго бяха организирани сеанси на едновременна игра. (Пресса латина — БТА)

2 „Остър момент“ по време на мача от английското първенство по футбол между отборите на „Уест Бромич“ и „Челси“. Съдията Джим Финн, един от най-авторитетните арбитри на острова, се мъчи да предотврати саморазправата.

3 Японската студентка Лук Икида ще придружава френските скиори по време на олимпийските игри в Сапоро. Сега тя е във Франция. Ани Фамоз, Мишел Жако, Флоранс Стьорер и Брит Лафорт се мъчат да я сприятелят със скиите. (Франс прес — БТА)

4 Тип и Тап са двете малки футболистчета, предложени да станат официален символ на световното първенство през 1974 г. в ГФР.

5 Една шведска фирма конструира специална „кондиционна машина“ от нов тип, с помощта на която осем спортисти могат едновременно да работят за физическата си подготовка. (Нордиск — БТА)

ЗА ВАШИЯ АЛБУМ

ФК «ФЛУМИНЕНСЕ» (РИО ДЕ ЖАНЕЙРО)

Един от най-популярните бразилски клубове, основан през 1893 г. под името ФК „Рио“. По-късно се разделя на две: ФК „Флуминенсе“ и ФК „Фламенго“. Сега тия два отбора са най-големите съперници в най-големия бразилски град Рио де Жанейро. В Бразилия няма национално първенство, организират се само шампионати на отделните щатове. „Флуминенсе“ е бил 16 пъти шампион на щата Рио де Жанейро, а през миналата година за пръв път спечели „Сребърната купа“ — най-ценния футболен трофей в Бразилия, — с което стана неофициален първенец на своята страна. Най-известните имена в състава на „Флуминенсе“ са националният вратар Феликс и защитникът Марко Антонио. Треньор е известният Пауло Амарал, който в миналото се грижеше за физическата подготовка на бразилския национален отбор.

Състав (от ляво на дясно): клекнали — Вилтон, Диди, Клаудио, Иванр и Лула; прави — Оливейра, Фелиск, Галярдо, Силвейра, Асис и Марко Антонио.

ЗА ВАШИЯ АЛБУМ

ФК «ФЛУМИНЕНСЕ» (РИО ДЕ ЖАНЕЙРО)

Един от най-популярните бразилски клубове, основан през 1893 г. под името то ФК „Рио". По-късно се разделя на две: ФК „Флумининсе" и ФК „Фламенго". Сега тия два отбора са най-големите съперници в най-големия бразилски град Рио де Жанейро. В Бразилия няма национално първенство, организират се само шампионати на отделните щатове. „Флумининсе" е бил 16 пъти шампион на щата Рио де Жанейро, а през миналата година за пръв път спечели „Сребърната купа" — най-ценния футболен трофей в Бразилия, — с което то стана неофициален първенец на своята страна. Най-известните имена в състава на „Флумининсе" са националният вратар Феликс и защитникът Марко Антонио. Треньор е известният Пауло Амарал, който в миналото се грижеше за физическата подготовка на бразилския национален отбор.

Състав (от ляво на дясно): клекнали — Вилтон, Дидж, Клаудио, Ивайр и Лула; прави — Оливейра, Фелисио, Галярдо, Силвейра, Асис и Марко Антонио.